Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXIII. Ч. 258. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 30-го ГРУДНЯ 1976 1976 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THUSDAY, DECEMDER 30, 1976 No. 258. VOL. LXXXIII.

СОВЄТИ БУДУЮТЬ РАКЕТНІ БАЗИ В ЛЯОСІ

Бангкок, Тайлянд. — Асосієйтед Пресс інформує, що авторитетні речники Тайлянду заявили, на підставі фахових оцінок розвідки, що Совєтський Союз розпочав будову ракетних баз і вистрілень у горах Ляосу. Ці вистрільні можуть бути скеровані проти Китайської Народної Республіки або Тайлянду. Знавець ракетного діла Танат Когман, виступаючи на телевізії, подав декілька конкретних фактів про будову ракетних гнізд, але він не підтвердив, чи у вистрільнях вже знаходяться ракети. При тому він повідомив, що Совєтський Союз має також багато іншого військового виряду у високих горах Ляосу. Танат Когман — це колишній міністер закордонних справ і голова Тайляндської Національної Асамблеї. Поголоски про розбудову совєтських ракетних гнізд кружляють в Бангконгу вже від початку грудня 1975 р., відколи комуністи перебрали контролю в Ляосі. Західні аналітики вважають, що розбудова совєтами ракетних гнізд у Ляосі може допровадити до конфронтації з Китаєм.

Совєтський втікач розповідає про атомові експерименти в СССР

Лондон. — Алексєй Майков, який служив раніше у спеціяльних частинах КҐБ, а тепер находиться на Заході, розповідає у своїй книжці „В нутрі КҐБ", про совєтські атомові експерименти і про потерпівших від атомових поражень совєтських вояків. Майков твердить, що він був капітаном військ КҐБ, служив як військовий розвідник у Східній Німеччині й інших місцях, аж до часу своєї втечі в лютому 1974 р. на Захід. Він каже, що після однієї невдалої атомової експльозії уряд наказав військам КҐБ опанувати цілу провінцію над Байкальським озером, не кажучи нічого воякам про загрозу пораження від атомового вибуху. Понад 70 відсотків вояків, які брали участь у тій акції, були серйозно пошкоджені радіяцією, а деякі цілком втратили здоров'я. В книжці згадується, що цей випадок трапився „кілька років тому". Пояснюючи причину своєї втечі, Майков каже, що він не міг „погодитися з совєтською системою, яка нищить усі людські права". Він додав, що головним прицілом совєтської військової розвідки є Північно-Атлантійський Оборонний Пакт (НАТО), який залишається по сьогодні найнебезпечнішим противником СССР.

Передбачають відклик Добриніна з Вашінґтону

Москва. — Серед дипломатів в Москві поширюються чутки, що совєтського амбасадора у Вашінґтоні Анатолія Добриніна, який займає це становище від 1961 року, замінять іншою, молодшою особою і більш сприємливою для нової Адміністрації і новообраного президента Джіммі Картера. Правдоподібно в Кремлі не можуть простити Добриніну пороблених в часі передвиборчої кампанії в ЗСА помилок, де „його люди" пробували нав'язувати контакт з Картером ще тоді, заки він був обраний кандидатом Демократичної партії на президента. В тому часі Джіммі Картер, який був тільки одним з кандидатів на президента, мав заявити совєтським „висланникам", що такі зустрічі не бажані і передчасні, а якщо вони конечні, то на них повинен бути приявним державний секретар ЗСА, або його відпоручники, що було фактичним відхиленням пропозиції Добриніна.

В Україні продовжують насаджувати чужі „радянські звичаї"

Київська „Радянська Україна" інформує, яку це несподіванку підготовили працівники Центрального парку культури і відпочинку в Києві. Провісники Нового року прийшли в павільйон, завершивши свій конкурс на звання „найдобрішого діда Мороза". Протягом трьох днів понад сто чоловік — інженерів, робітників, студентів змагалися над підготовою музичної програми і, зодягнені в святковий одяг, виконували жартівливу сценку, яка відбуватиметься на Новий рік. На високі оцінки заслужили 66 „дідів-морозів". Жюрі їм вручило „путівки" для їхньої праці в школах, дитячих садках, палатах культури, на площах.„Понад чотири тисячі ранків проведуть у святкові дні ці невтомні ентузіясти" — пише „Радянська Україна".

Відомо, що український нарід не тільки не відрікається, але й неслабнутою силою та завзяттям плекає і обороняє свої прадідівські християнські традиції, не зважаючи на всі шикани та хитрощі окупанта і його вислужників, які намагаються карикатурним „дідом-морозом" заступити прадавні Свято-Миколаївські традиції в Україні.

Об'єднання українських письменників „Слово" вшанувало С. Гординського

Ню Йорк (М. Галів) — Заходами Об'єднання українських письменників „Слово" відбулася тут, 19-го грудня 1976 р., в Українському Інституті Америки зустріч з громадянством, яка була присвячена, з нагоди його 70-річчя, видатному діячеві української культури Святославові Гординському. Вечір відкрив голова „Слова" д-р Остап Тарнавський.

Спершу привітав Ювілята й гостей, що прийшли його звеличати, а поруч того подав загальну характеристику С. Гординського, як мистця, маляра, критика, поета і громадського діяча. Д-р Тарнавський підкреслив, що з Ювілятом знайомий з юнацьких років на рідних землях. Батько Святослава Гординського був священиком, на плебані якого не раз з'їжджалась студентська молодь. Тарнавський подав загальну сильветку Гординського як людини, а слово про Святослава Гординського, як багатогранного діяча культури сказав проф.

Святослав Гординський

Григорій Костюк. На вступі проф. Костюк наголосив й підкреслив вірш Гординського під назвою „Невгамовність", який являється своєрідним моттом в житті Ювілята. Ця невгамовність не є штучною і ненадуманою, вона випливає природно та нормально. Ок-

(Закінчення на стор. 4-ій)

КАРТЕР ПРОСИТЬ ЧЛЕНІВ СВОГО КАБІНЕТУ ЗДІЙСНЮВАТИ ЙОГО ВИБОРЧІ ОБІЦЯНКИ

Ст. Сімонс, Джорджія. — Новообраний президент ЗСА Джіммі Картер зустрінувся у вівторок, 28-го грудня ц. р., у відпочинковій місцевості Ст. Сімонс Айленд з членами свого кабінету та деякими спеціялістами поодиноких ділянок і просив їх, щоб кожний з них окремо і всі спільно, після перебрання Адміністрації від президента Форда 20-го січня 1977 р., працювали в напрямі сповнення обіцянок, даних американському народові в часі виборчої кампанії. Однак один з дорадників Картера і його речник, прізвища якого не називається, заявив кореспондентам, що навряд, чи можна буде сповнити обіцянку про скорочення бюджету на оборону країни. Інший член кабінету висловив сумніви, чи Картер зможе, бодай на початку свого урядування, сповнити обіцянку про перебрання федеральним урядом витрат, пов'язаних з програмою Велферу, які доводять до банкротства великі міста.

Новообрані президент Картер і віцепрезидент Мондейл під час нарад з новонайменованими членами Уряду під час нарад на острові св. Сімонса. На фото (зліва): Джіммі Картер, Волтер Мондейл, Сесіл Ендрюс, Ендрю Янг, Боб Берглend, Герольд Бровн, Майкел Блументал, Джеймс Шлесінджер, Чарлс Шулце і Ґріффін Бел.

Ця обіцянка Картера мусить мабуть зачекати до часу повного оздоровлення економіки і зменшення безробіття. У зв'язку з цим Картер прийняв на послуханні губернатора стейту Ню Йорк Гю Кері і посадника міста Ню Йорку Абрагама Біма, висловлюючи при тому думку, що його Адміністрація постарається не допустити до банкрутства міст. Головною атракцією в часі нарад була заява Герольда Бровна, назначеного Картером на секретаря оборони, який підтвердив ранішу заяву про неможливість скорочення оборонного бюджету на 5 до 7 більйонів долярів, про що була мова під час виборчої кампанії. Пресовий секретар Картера Джоди Повелл не оспорював у зустрічі з кореспондентами заяви Бровна, кажучи, що його заява є вповні авторитетною. З подібними заявами про неможливість сповнення деяких обіцянок Картера виступали також інші члени кабінету, між ними Джозеф А. Каліфано — секретар здоров'я, виховання і соціяльної опіки, який відмітив, що деякі програми не можуть бути сповнені з огляду на господарську кризу.

Другою сенсацією на нарадах була заява самого Картера, який, бажаючи підвищити авторитет віцепрезидента Волтера Мондейла, проголосив його „шефом штабу Білого Дому". Повелл вияснив, що віцепрезидент Мондейл не буде сповняти цієї функції в повному розумінні цього слова, а буде тільки головним дорадником Президента у справах персоналу.

На закінчення нарад Картер висловив сподівання, що Конгрес дасть йому потрібні повновласті для реорганізації структури уряду і сповнення важливіших передвиборчих обіцянок.

Форд передумає справу амнестії для дезертирів

Вайл, Колорадо. — Президент Джералд Форд погодився в понеділок, 27-го грудня ц. р., передумати можливість проголошення загальної амнестії для військових дезертирів, які відмовлялися від участи у В'єтнамській війні. Форд заявив кореспондентам, що після телефонічної розмови з вдовою по сенаторові Філіппові Гартові, який помер недавно у Вашінґтоні, він згідний переглянути цілу справу дезертирів. Складаючи кондоленції з приводу смерти пані Гарт, Форд запитав, чи він міг би ще щонебудь зробити для улегшення болю після смерти сенатора. Пані Гарт відповіла, що говориться про амнестію для військових дезертирів і тих, які відмовилися від військової служби. Найближчі співробітники президента Форда дораджували кореспондентам обережність, бо фактично не прийнято ще жадного рішення у тій справі. Але Президент напевно зробить якесь рішення перед своїм відходом з Білого Дому. На запит кореспондентів чи він дійсно плянує проголосити амнестію для дезертирів, Форд відповів: „О, ні, я тільки обіцяв пані Гарт, що на її бажання перегляну цю справу". Президент Форд вже раніше проголосив таку форму амнестії, щоб ті особи, які ухилялись від військової служби відповідною працею спокутували свою вину перед народом, але з цього скористала тільки відносно мала частина дезертирів.

Кіссінджер передасть усі свої документи Конґресовій Бібліотеці

Вашінґтон. — Державний секретар Генрі Кіссінджер вирішив передати — після відходу від активної служби в Державному департаменті — всі свої документи і телефонічні записи, які включають дуже цінні розмови, у власність Конгресовій Бібліотеці у Вашінгтоні. Спір між Кіссінджером і деякими урядовцями Білого Дому та пресою виник на тлі заяви Кіссінджера, що телефонічні розмови є приватною власністю державного секретаря, а не офіційними державними документами. Спочатку, як відомо, Кіссінджер бажав передати бібліотеці тільки документацію без телефонічних рекордів. Опісля Кіссінджер домовився з Бібліотекою, що телефонічні рекорди залишаться його власністю слідуючих 25 років. Преса і далі оспорює становище Кіссінджера, заявляючи, що розмови вела офіційна особа уряду, і ці розмови належать тепер народові. Після відходу Кіссінджер використовуватиме, в рекомпенсату за його згоду, бюра Конгресової бібліотеки, де він з малим штабом співробітників працюватиме над писанням спогадів, за які різні видавництва світу пропонують йому 2 до 3 мільйонів долярів.

Трудо не вживав би збройної сили проти квебекських сепаратистів

Оттава. — Під час телевізійного інтерв'ю в неділю, 26-го грудня, канадський прем'єр-міністер П'єр Елліот Трудо заявив, що хоча противиться плянам Квебекської Партії, яка недавно виграла вибори в тій франкомовній провінції, „відірвати Квебек від решти Канади", то він не вживав би збройної сили проти квебекських сепаратистів, якщо б населення провінції в референдумі проголосувало, що хоче самостійного Квебеку. Зазначуючи, що хоча він персонально не розпочинав би „громадянської війни н Канаді", то думає, що знайшлися б інші, які „взялися б за зброю", щоб не допустити до відокремлення Квебеку. Тому він, Трудо, вважає, що Квебекська Партія і новий прем'єр провінції, Рене Левек, повинні „серйозно застановитися, заки проголосять в Квебеку референдум". Як відомо, Левек заявив, що не думає відокремлювати Квебеку від Канади аж поки більшість населення провінції в референдумі не заявиться за незалежністю. Трудо вважає, що незалежність Квебеку не тільки вийде на некористь Канади, але і для населення тієї франкомовної провінції, і тому є проти сепаратизму. Трудо твердить, що можна задовольнити національні, культурні і політичні стремління населення Квебеку тим, що провінція і її жителі одержать більші впливи у федеральному уряді.

У САМВИДАВІ ПОШИРЮЄТЬСЯ ЕСЕЙ ПРО СУЧАСНУ ІСТОРІОГРАФІЮ В СССР

Ню Йорк (Пресова Служба ЗП УГВР). — На Захід продістався новий самвидавний документ: звернення українського політичного в'язня Зіновія Антонюка до невідомого „Друга", в якому Антонюк ширше зупиняється над зобов'язуючою в СССР інтерпретацією історії слов'янства, етногенези українського народу, а теж взаємин між Україною і Росією. Про ті питання писати Антонюка спонукала поява роману відомого українського прозаїка в УССР, Павла Загребельного п.н. „Євпраксія", що написаний на тлі взаємин між слов'янськими народами і Заходом.

Зіновій Антонюк, 1933 р. народження, перебуває тепер в Пермському таборі. Його арештували в 1972 р. і засудили на 7 років таборів і три роки заслання. За професією Антонюк не історик, він хемік, працював в Інституті хемії Академії Наук УССР. Проте, він пильно вивчав історію, слідкував за сучасними напрямками в російській та українській історіографії СССР.

Передаємо вийнятки з широкого есею Антонюка, пропускаючи деякі нечіткі місця. У цілості, документ буде надрукований на сторінках журналу „Сучасність".

Звернення Антонюка

„Друже! Прочитав я „Євпраксію" Загребельного і стало мені прикро, як можна ставити своє вже відоме прізвище під таким примітивним розумінням історії. А тема старої Руси та її взаємини з Европою багата і важлива для сьогодення нашого. Але, як подана Русь? Як втілення (щоправда є паралельна лінія — слов'янство, але це справи не міняє) усього доброго, людського, передового, мудрого... А Захід хижий, нелюдський, дикий... А люди ловили себе на думці: чи цей роман не писався в період війни 1941-45, чи одразу після неї, коли „на службу Родине" у небачених маштабах було поставлено фальсифікацію історії... Звідкіль це у Загребельного слов'янофіли приходять „в восторг" від найменшої згадки про слов'ян у центральній Европі, навіть в Африці.

Одним махом не слов'янське видають за слов'янське, мовляв, „знай наших". А мене ганьба гризе за слов'янську дикість, за рабство, за відсталість; за те, що мої крайни хизуються тим рабством, тою відсталістю, що вічно від когось чи від чогось Европу спасають... Слов'янофіли шукають „истоки" свої, як їм здасться величі у минулих згадках про слов'ян від Біскайської затоки й Англії до Індії, а я дошукуюсь у минулому монументального прокляття, що досі тяжіє над моєю землею „бути гноєм". Не перед Тобою мені говорити про шкоду калічення молодих душ отим псевдопатріотизмом, отим випучуванням ніколи не існуючої загальнослов'янської єдности, нащо оте препарування всепроникле „історичної правди" скальпелем клясового підходу?...

Але що хотіти від Загребельного у період, коли начальство вирішило будь-що реалізувати свою маячну ідею створення нового народу? Правда, можна не писати, але то не для Загребельного. Ти, звичайно знаєш про ту боротьбу, яка йшла вже тривалий час між українськими історикама та археологами (до речі, не всі вони українці) з одного боку і представниками російського „історичного цеху" — з другого боку. Повторювалась ситуація сторічної давности, після виступу Погодіна, тільки з тією різницею, що тепер „дискусія" ведеся одною стороною більш „аргу-

(Закінчення на стор. 5-ій.)

Новозаснований Відділ УНС в Мейні дає приклад

Під час відвідин в УНС: сидять (зліва): пані Марія Підлуська зі сином Адріяном та пані Уляна Дячук, головний касир УНС. Стоять (зліва): головний секретар УНС Володимир Сохан, секретар новоствореного Відділу УНС в Мейн мгр. Богдан Підлуський та головний організатор УНС Степан Гавриш, стараниям та при допомозі якого створено Відділ УНС в Мейні.

Джерзі Ситі. — Як своєчасно інформовано з Головної Канцелярії УНСоюзу, в жовтні ц. р. був створений в стейті Мейн Відділ Українського Народного Союзу, до якого початково вписалося 34 члени на загальну суму життьового забезпечення 78,000.00 долярів. На секретаря цього новозаснованого Відділу обрано тоді мгра Богдана Підлуського, відомого нашого суспільно-громадського та спортового діяча, який минулого понеділка, 28-го грудня, разом з дружиною пані Марією та сином Адріяном відвідав Головну Канцелярію, щоб разом з головними екзекутивними урядовцями обміркувати і устійнити пляни дальшого росту і розвитку цього віддаленого від великих метрополій союзового „фронту". Мгр. Б. Підлуський має конкретний плян: в проголошеній вже передконвенційній організаційній кампанії в наступному 1977-му році збільшити вдвоє членство новозаснованого Відділу УНС в Мейні, що буде рівночасно і дальшим скріпленням громадського і товариського життя в тому стейті. У Мейні — каже мгр. Підлуський — починаються, звичайно, кожні американські правибори і вже існує навіть переконання, що в американській виборчій політиці „за Мейном йде Америка". Мгр. Б. Підлуський, заплянувавши подвоїти членство Відділу УНСоюзу в Мейні, склав новорічні побажання для УНСоюзу в тому а дусі: щоб і ціла Американська Україна пішла за прикладом Мейну та вдвоє збільшила членство всіх Відділів УНС.

НЕЗРІВНЯНИЙ ЮВІЛЕЙ НЕЗРІВНЯНОЇ АРТИСТКИ

Репортаж Людмили Волянської

Ню Йорк. — В грудні ц. р. українська громада в ЗСА і американські балетні кола відзначили подвійний Ювілей української пріма-балерини Валентини Переяславець, яка півстоліття працює на сцені балетних театрів, балетних шкіл і студій українських і неукраїнських, та чверть століття зокрема є провідним педагогом-хореографом в нюйоркському Американському Балет-Театрі, де під її керівництвом навчаються найперші зірки американського і світового балету.

Проф. Валентина Переяславець

„Балет... У самому звучанні цього слова є щось принадне, піднесене і прекрасне. Музика, мальовничі декорації, елегантні костюми, легкість і пластичність рухів, красиві лінії та ефектні „па" танців — усе це балет," — такими словами починається редакційна в київській газеті „Культура і Життя" — головний редактор — Інна Барвінок — з 5-го грудня ц. р. Цим числом „К. і Ж." започаткувала святкування 50-літнього ювілею Київського балету.

Це там — в Україні. А тут, американська спеціялізована (балетна) преса подала щедро на своїх сторінках також не менш важливий ювілей, і також з балетною темою, 25-річний стаж незрівняної учительки балету, славної Валентини Переяславець, в Школі Американського Балет-Театру в Ню Йорку. Валентина Переяславець була довгі роки пріма-балериною в найкращих театрах України — її блискуча танечна кар'єра розпочалася рівно 50 років тому прекрасною Сванільдою на сцені Київського державного театру опери і балету ім. Т. Г. Шевченка в 1926 році в балеті „Копелія" муз. Деліба.

Давав „Копелію" на гостинному виступі в Києві Харківський театр опери і балету, в складі якого танцювала молодесенька пріма-балерина Валентина Переяславець.

Це був особливий привілей і велика приємність для мене особисто, коли мені припало завдання відвідати пані Переяславець і відбути з нею розмову, щоб написати про цю назвичайну жінку і її високий вклад в американську (і світову) танечну культуру, — тим самим (і перед тим) вклад і в культуру українську, про що буде мова нижче.

Це був морозний і ясний день, четвер 16-го грудня, коли я вдруге побачилася з проф. В. Переяславець: на побаченні в середу, напередодні, Валентина Олександрівна запросила мене бути гостею на її лекції балету для „заавансованих і професійних танцюристів", о год. 11:30 в АБТ. Вже чверть століття існує ця двогодинна лекція, яка вже і назву придбала собі „Одинадцята тридцять"; лекція, яку відвідав сливе кожний і кожна з хореографів, балетмайстри і пріма-балерини, за цей час, що лекцію веде наша славна землячка вже безперебійно 25 років.

І цього разу на лекцію завітала блискуча зірка англійського Королівського балету, Марґот Фонтейн. Вбігаючи на лекцію легким і граційним кроком, Фонтейн перепрошувала свою улюблену вчительку за кількахвилинне спізнення і стала на своє місце у клясі (вона прилетіла сьогодні з Лондону, як і не раз раніше, щоб взяти участь в лекції); всі інші учасники цієї кляси продовжували вправи, немов би нічого не сталося: вони звикли до появи на „Одинадцятій тридцять" і славної Марґот, і не менш славного Нуреєва, і багатьох інших зірок „першої величини" балету, — лише для мене все навколо було фантастично незвичайним.

В короткому часі після приїзду до ЗСА, і після принагідної праці то тут, то там; після праці в студії Карнеґі Голл, де також пані Професор навчала учнів балетного мис-

(Закінчення на стор. 4-ій)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Картер і „етніки"

Постійний співробітник столичного щоденника „Вашінгтон Стар" проф. Майкел Новак, словак з походження, помістив у своїй щотижневій колюмні свої міркування про політику новообраного президента Джіммі Картера у відношенні до білих національних груп, які, на думку проф. Новака, не знайшли досі достатнього зрозуміння в Картера і яких він досі „не помітив" не тільки у виборі членів свого кабінету, але також доборі сотень інших співробітників на вищі становища в Адміністрації, яка перебере владу від президента Джералда Форда 20-го січня 1977 року. Проф. М. Новак з признанням висловлюється про найменування на пост дорадника для справ безпеки проф. Збігнєва Бжезіньского, що частинно заспокоїло розбурхані емоції серед білих національностевих груп, які вже почали були думати про ігнорування їх новою Адміністрацією, але рівночасно висловлює побоювання, що в новій Адміністрації досі не передбачено створення позиції спеціяльного дорадника Президента для етнічних справ, яке то становище досі займав, репрезентуючи усі етнічні групи, д-р Мирон Куропась, українець з Чікаго, який, знову ж таки згідно з опінією проф. М. Новака, „вирізнявся великим досвідом й інтелігентністю". Загально вважається, що завдяки здібностям д-ра М. Куропася відбулася зустріч представників білих національностевих груп із секретарем торгівлі, була позитивно полагоджена справа нового перепису населення, який має виказати кількість білих „етніків" в ЗСА, були відкриті двері етнічним групам до осіб на високих становищах в Адміністрації, їм сказано, як ефективно поборювати бюрократичні труднощі, щоб осягнути намічену ціль тощо. В заключенні М. Новак, висловлюючи мабуть думку усіх національностевих груп в ЗСА, вважає, що позиція спеціяльного дорадника Президента для етнічних справ є надзвичайно важливою і за її збереження треба змагатися.

Піднесену вчасно пропозицію проф. М. Новака можна тільки привітати та усіма доступними нам засобами піддержати. Виглядає бо, що дорадники новообраного президента Картера не познайомлені як слід з чисельністю й життєздатністю таких великих груп, як грецька, польська, італійська, хорватська, вірменська, українська та інші, які пізнали свою ролю в американському демократичному суспільстві з кожним роком і зростають на силі. Сьогодні вже не можна користуватись аргументом, що серед тих груп немає кваліфікованих осіб на державні позиції. Вони є і готові перебрати кожну ділянку праці в новій Адміністрації, якщо їм таку запропонують. Тому найближчим завданням білих „етніків" є привернути увагу Картера до цієї справи з метою не тільки задержання тих початкових привілегій, наданих їм президентом Фордом, але й поважно їх поширити, що напевно вийде тільки на користь цілій країні.

Фестиваль Американської Революції в Ню Джерзі

Трентон. — У суботу, 25-го грудня, на саме Різдво за новим календарем, відбулося відтворення знаменної події з-перед 200 років, а саме, перепливу генерала Джорджа Вашінгтона і американської армії через ріку Делавер, щоб несподівано напасти на наємні німецькі частини в Трентоні, які билися на британському боці. Цьому відтворенню славної події, увіковіченої на відомім образі, приглядалися тисячі осіб.

Наступного дня, в неділю, 26 грудня, відбулося відтворення „першої Трентонської битви", в якій американські патріоти, після ряду поразок, перемогли німецькі військові частини і, як твердять деякі історики, тим поклали підвалини для перемоги 13-ти американських колоній над Великобританією.

Відтворення перепливу Джорджа Вашінгтона через ріку Делавер і „першої Трентонської битви" — це початок 10-денного фестивалю Американської Революції в стейті Ню Джерзі. Заплянововано ще відтворення „другої Трентонської битви", як рівнож перемоги біля Принстону, а також відбудуться виставки в різних місцевостях Ню Джерзі, етнічні фестивалі, триденна „Конституційна конвенція", в якій візьмуть участь студенти середніх шкіл, а також заплановані наукові симпозіюми, музичні концерти тощо. Губернатор Бирн і організатори 10-денного фестивалю вважають, що перемоги американських військових частин в Ню Джерзі 200 років тому були „переломовими" і тому назвали ці відзначення „Фестивалем 10-ох критичних днів".

Ярослав Курдидик

КАНАДА — ПІВНІЧНИЙ МІЛІТАРНИЙ СОЮЗНИК ЗСА

Мабуть це й доведеться прийняти за факт, що від останнього т. зв. „післявоєнного періоду" Канада почала щораз то сильніше підпадати під економічний, політичний і культурний вплив ЗСА.

Але це теж і загальновідома аксіома, що ніодин „льояльний і чистокровний канадієць" не надто охоче признається до цього. Але Канада, як і більшість країн у світі, починає щораз то більше ставати на свій лад „націоналістичною", а в Оттаві не приховується того, що там робиться всі можливі заходи, щоб вирватися з-під цієї домінації і то раз—назавжди...

Для Америки, яка ділить з Канадою понад 3 тисячі миль спільного кордону, як теж і той факт, що вона має з Канадою цю саму спільну культуру, економіку, як теж і оборонні зв'язки — це не така собі проста справа. Найперше у ЗСА побоюються, що після останніх виборів у провінції Квебеку, Канаді загрожує може навіть дещо затяжна криза та політична нестабільність, а бистріші обсерватори поважуються твердити, що в американського найближчого сусіда, як теж і оборонного партнера число один, справа квебецького сепаратизму готова перетворитися у другу нестерпну для Америки проблему Куби, із тією тільки різницею, що у Квебеку будуть діяти замість кубинських лівих — праві безкомпромісові загорільці.

Американські економісти зауважують, що через свою, в останніх роках зрушену політичну стабільність, Канада почала втрачати свою економічну заманливість для капіталовкладів, а в майбутньому ця справа може ще поглибитися. При цій нагоді варто буде пригадати, що ЗСА мають там під цю пору майже 302 більйони долярів вкладу. Більш як половину мануфакрурної індустрії Канади контролюють ЗСА, а в видобуванні та нафтоперероблних процесах, в хемічній індустрії і в продукції автомобілів цей відсоток ще набагато вищий.

Немає сумніву, що голосування у Квебеку було великим ударом по престижі прем'єра Трудо, популярність якого і так почала дуже різко спадати, а ще ж не так давно Трудо твердив, що, мовляв, „квебецький сепаратизм помер і то раз — назавжди". Тепер же на оборону своєї помилки прем'єр заявляє, що демократія в Канаді висловила вільно своє слово, але федеральний уряд в Оттаві визнає тільки одну політику — політику неподільности, і не буде входити в ніякі сепаратистичні переговори ані з Квебеком, ані взагалі із будь-котрою канадською провінцією.

Европейські коментатори висловлюють побоювання, що вибори в Квебеку викличуть неухильну „ланцюгову" реакцію серед інших етнічних груп, в першу чергу серед української, німецької та італійської, що вже і далеко до квебецьких виборів почали домагатися чіткого визначення своїх прав у канадійській багатокультурній мозаїці. Це все готове привести до своєрідної „балканізації", — кажуть ці коментатори, — а в дальшому може навіть і до загрозливого пославлення Канади. Можна зустрінути теж і такі „віщування", що, хто знає, чи якраз Квебецька Партія не виявиться на свій лад благословенням для Канади у той спосіб, що поверне цю країну на шлях „нормальности та реалізму в її політичній дійсності", а квебецьких революціонерів приведе до призадуми і розважливости.

Та найбільш діймаючим для ЗСА є питання, як поступатиме Канада на майбутнє, коли діло йтиме про оборону? Досі бо Канада користувалася „безкоштовно гонорованою обороною", яку їй запевнювали ЗСА, а Оттава намагалася завжди боронитися таким робом, що, мовляв, — Канада не має ворогів, а її розмір — це на свій лад найкраща канадська оборона...

Правду сказавши, що Канаді дуже легко висовувати таку оборону, коли вона свідома того, що з одного боку стоїть за нею найбільша мілітарна машина світу — Америка, а в Европі Канада має таку надійну оборону, як НАТО.

А тепер розгляньмо натверезо, як виглядає насправді міць оборонної потенційности самої ж таки Канади? Обидві сторони, канадська та американська, твердять офіційно, що їхні спільні оборонні відносини слід уважати задовільними.

Як відомо, головним завданням Канади є допомагати слідкувати (а на випадок потреби перехоплювати) за евентуальним налетом ворожих бомбовиків із далекої півночі з людською обслугою, а дальше — слідкувати за діяльністю совєтських підводних човнів на Атлантійському океані. За останнім домовленням із Канадою, частину цієї патрульної діяльности погодилася перебрати на себе Америка, при допомозі найновіше побудованих електронічно-радарних далекосяжних літаків.

Очевидно, що при цій нагоді не слід теж поминути авторитетних голосів і самих канадських військових фахівців, як для прикладу президента Асоціяції Канадських Королівських Збройних Корпусів полк. М. Стівенсона, який у своїх інтерв'ю, як і теж при різних інших нагодах каже, що з мілітарної точки зору, Канада являє собою у світі „смішну збройну силу" тому, що теперішньому федеральному урядові бракує взагалі будь-якого плянування в його політиці, а зокрема ж в національній обороні.

Стівенсон заявив, що йому сказав високий старшина — член штабу з Головної Кватири, що в них навіть немає розробленого мобілізаційного пляну, який хоч би „на папері" віддзеркалював би всі модерні вимоги часу. Полковник Стівенсон перестерігає, що Канада мусить в першу чергу забезпечитися хоч приблизно від дуже швидкозростаючої морської та

(Закінчення на стор. 5-ій)

К. Крупський

ЗРАДНИКИ, НАЄМНИКИ, ЧИ ЖЕРТВИ ТОТАЛІТАРНИХ СИСТЕМ?

III

На цьому місці мусимо зауважити, що сьогодні багато свідків німецько-совєтської війни, не-німців, не погодяться з таким твердженням автора. Ми знаємо, що вже до війни „Майн Кампф" Гітлера був популярним серед німецького населення. Навіть з цитати, яку автор навів перед своїм вступом до книжки, зовсім ясно випливає, що німецький загал також знав про заміри Гітлера супроти народів совєтської імперії. Наведена автором цитата каже:

„І так ми, націонал-соціялісти, свідомо рисуємо лінію побіч нашої довоєнного періоду заграничної політики. Ми починаємо там, де ми перервали шістсот років тому. Ми припиняємо безконечний рух на Південь і Захід, а звертаємо наш зір в напрямку країни на Сході. Ми зриваємо з довготривалою колоніяльною і комерційною політикою довоєнного періоду і переходимо на земельну політику будуччини. Якщо нині говоримо про землю в Европі, то на гадці маємо головно Росію та її пограничні васальні країни...

„Ця величезна імперія на Сході є доспілою до упадку, і кінець жидівського володіння в Росії буде кінцем Росії, як держави". („Майн Кампф", том II, розділ XIV).

Вже аж такою отарою без ніякої думки німці не були, щоб не розуміли того, що Гітлер ішов на Схід Европи з метою здобути ту землю, що тоді на німецькій мові популярно називалось здобуттям „лебенсравм". На ділі, це були багато жорстокіші пляни, ніж ті, які колинебудь переводились в Африці. Врешті, про ті пляни Гітлера зовсім виразно свідчать наведені в тексті книжки розмови Гітлера з генералами головного штабу. Цей звироднілий апетит Гітлера на „лебенсравм" безкритично передавався від найвищого фельдмаршала аж до рядового вояка.

Критика фюрера серед військовиків не зродилась з почуття гуманности супроти слов'ян, а зродилась щойно тоді, коли ті військовики стали перед доконаним фактом, а саме: що вони не можуть ніяким способом зреалізувати ту безумну політику Гітлера. Ми добре пам'ятаємо те, що поки німецькі армії мали успіхи на фронті — німці були неприступні для дискусії на ці теми. Пам'ятаю теж, як після зайняття Києва один українець у приятельській розмові з якимсь німецьким ляйтенантом натякнув на звільнення, а радше, на усамостійнення України, то той ляйтенант показав на голову і „по-дружньому" відповів, що німецька кров не проливається для звільнення України. Тож про дійсні заміри Гітлера знали не тільки генерали.

Подані автором цифри про кількість німецьких і совєтських танків на початку війни далеко відбігають від того числа, яке, наприклад, подає Енциклопедія Амерікана (видання 1956 р.). На сторінці 557 29-го тому цієї енциклопедії сказано: „На початку атаки німців на Совєтський Союз, німці мали в перших лініях від 15 до 18 тисяч танків і приблизно 10 тисяч літаків". На слідуючій сторінці сказано: „Число совєтських танків не перевищало 10 тисяч". Гасло „Друга світова війна" в Енциклопедії Амерікана займає понад сто сторінок і в ньому знаходимо твердження про те, що німецька армія на початку війни була найкраще озброєною.

Однак, помимо цього величезного розходження в числах американських і німецьких джерел, ми погоджуємось з автором в принципі, що початкові німецькі успіхи на фронтах треба приписати важливому чинникові, а саме — тому, що поневолені народи Совєтського Союзу не хотіли боротись за совєтську імперію, і якщо б Гітлер від початку був вів війну визволення від комуністичної тиранії не тільки поневолених народів, але й також самого російського народу, то напевно, що вислід війни був би інший. Гітлер хворобливо ненавидів слов'ян і в своїх плянах призначив їх на фізичне знищення. Його ненависть неначе шнурочком передавалась згори вниз. Цього автор не скриває, а навіть видвигає це питання, як лекцію для історії.

Ми розуміємо, що авторові, як німцеві, тяжко цілковито позбутись суб'єктивности в підході до порушених ним проблем. Можливо, що тепер він ще не може інакше підходити до них, але помимо цього автор заслуговує на признання за те, що переконливо вказує на правдиві причини, які змусили близько мільйон людей, як каже він, „воювати по німецькій стороні, але не за німців"; змусили тільки тому, що вони не мали іншого виходу. Усі ті „унтерменші" від перших днів Гітлерової перемоги відчули на собі гітлерівські заміри; однак, з якоїсь іронії долі, багато з них прийняли гітлерівську зброю та у багатьох випадках обернули її проти наступаючого ворога, в рядах якого знаходилось багато кровних братів. Так зробили навіть сини пануючого російського народу. Справді — це була гірка трагедія усіх народів совєтської імперії.

Нині впливова московська пропаганда представляє перед світом ті жертви війни, як німецьких вислужників. На жаль, на Заході є автори, які безкритично приймають цю пропаганду як правду, а тим більше там, де йдеться про „зрадників"-українців.

Тому книжку Торвальда треба щиро привітати, а тим більше, що в ній написано правду про гітлерівську окупацію України та про нелюдське трактування німцями українського населення. Вже на сторінках першого розділу книжки автор наводить розмову Гітлера з Розенберґом про Україну. Розмова відбулась коротко перед німецьким нападом на СССР. Гітлер і слухати не хотів про ніяку, навіть провізоричну, автономію України. Він нагадував Розенберґові, щоб той не робив українцям ніяких обіцянок і не збурював цим українського націоналізму. В цій розмові Розенберґ — майбутній райхскомісар України, згадує про ОУН, про Бандеру і Мельника. Він пропонує Гітлерові плян, згідно з яким Галичина належала б до України, і таким чином Україна стала б фортецею проти російської захланної потуги.

Гітлер відразу заперечив такий плян, мотивуючи це небезпекою росту українського націоналізму. Він пригадав Розенберґові те, що „сталося, коли ми пробували створити українську державу в часі Першої світової війни". Гітлер сказав, що він зацікавлений Україною тільки як колонією, і як резервуаром того, що потрібне Німеччині.

Коли ж Розенберґ настоював на своєму пляні тільки, як на засобові кращої контролі над Україною, то Гітлер сказав: „Хай вже буде, встановляйте свій український уряд. Я сказав вам, що в тій частині світу робитимете так, як вам подобається. Тільки уважайте, не підбурюйте українського націоналізму".

Гітлер завжди дивився на Розенберґа, як на меншевартісного і слабшого духом серед гітлерівських провідників, і тому пізніше приділив у терен впливу Розенберґа ґавляйтера, відомого садиста Ганса Коха, який формально мав би підлягати райхскомісарові Розенберґові, але на ділі так не було. Розенберґ мусів уступати Кохові, а Гітлер дивився на це через пальці.

Пізніше Гітлер, під впливом Коха, змінював на більше жорстокі окупаційні розпорядки в Україні, як наприклад, приділення Галичини до Генерального Губернаторства, тобто до окупованої Польщі. Розенберґ мусів це все слухняно виконувати, а Гітлер ставав для нього все більше недоступним.

Наведемо виїмки з розмови, що велась коротко перед війною з СССР, між д-ром Оттом Бройтіґамом —

(Продовження на стор. 5-ій)

Володимир Баран

Виставка мистецьких праць Рема Багавтдина

Велике зацікавлення запляновацою виставкою Рема Багаутдина в Детройті увінчалася масовою участю нашого громадянства. Інтриґувала сама особа мистця, як також, скупі щоправда до цієї пори, вістки про оригінальність його мистецтва. Сам мистець вихованок київського сиротинця (батьків ліквідував уряд) закінчив Київський Художній Інститут, на назву „Академія" Москва не дозволила. До хвилі виїзду за закордон в 1973 р. працював ілюстратором дитячих книжок.

Час його мистецького розвитку та назрівання припав на 60-ті роки. Це час, коли в Україні весна почалась снити людям і не диво, що і його душею сколихнули ті думки, ідеї і сподівання, що роз'ятрили душі наших поетів і письменників. Симоненкові, як поетові не тяжко було закріпити свої патріотичні почування у своїх палких віршах, деклярючи незаступимість України. Як однак, мав висловити подібні ідеї мистець? Які теми мали стати сюжетом творчости? Відчуваючи глибоко трагедію сучасної України, і бажаючи підсилити пробуджені надії і сподівання він пірнув до славної минувшини, до тих часів, коли наша держава була могутня, управлювана законами, проголошеними мудрим князем, що сам був батьком трьох европейських королів, і коли на сторожі цієї держави стояли воїни озброєні в метал. І ось в його творах появився метал. Чи це мідь, латунь чи алюміній, постаті в його плоскорізьбах віддають духа тих часів, нагадують нам наше минуле, часи, коли ми були панами нашої землі. І тут заключена його бунтарська думка, — бо якщо ми були, — то чому знову не може бути. Насувається прямо сенсаційний момент. Говорить про це людина з походження навіть не українець. Але вже по дуже короткій з ним розмові можна пізнати що це людина вповні просякнута нашою духовістю, котра глибоко турбується розвитком української культури і має на цю справу вироблені здорові погляди і думки. Він уважає, що місією мистця є віддзеркалювати в своїй творчості ідеї, які нуртують в народі і дати їм естетичне оформлення.

Відчуваючи глибоко релігійність українського народу, він творить цикл рельєфів на релігійні теми, ілюструючи Розп'яття та Божу Матір в формах композицій до цієї пори небачених. В композиції „Під Хрестом" три жіночі постаті творять, наче основний стовп хреста. Це композиції овіяні містикою, а пливкість і видовження цих постатей, акцептуючи їх неземськість є доказом, що мистець модернізує канони візантійської іконографії.

Другий цикл це відлуння княжої доби. В це входить велике панно „Хрещення Руси - України", де центральна постать Володимира Великого оточена цілим рядом додаткових сцен, як і цілий ряд рельєфів і картин, переважно у формі триптихів. Це речі віддані традиційним, академічним способом, частинно в метал, частинно на полотні.

У циклі „Народні вірування і звичаї", в першій мірі Івано-Купальські, він виводить у плястичному оформленні вірування наших античних предків, окутуючи їх таємничим настроєм і містерією. Відтворюючи цей фантастичний світ в композиції „Танцююча чаша", мистець подає синтезу природи, людських постатей та елементів у формі коріння, яке переходить у танцюючих дівчат, а ті в палаючий огонь. Картини з побуту трактовані з гумором і звичайно головна тема збагачена цілим рядом побічних сцен. „Різдвяна фантазія" це — чотириплощинна картина, кожна з окремішньою сценою різдвяних звичаїв. „Ярмарок" пульсує також життям многогранних ситуацій, віддає як в калейдоскопі цей рухливий момент. Жива кольористика цих картин різко відрізняється від суворости металевих рельєфів. У рисунку постатей цих картин є гумор, та нема сатири.

На виставці показано речі з останніх трьох літ. Тому неможливо сказати, як розвивалася його творчість до цієї пори, і в якому напрямі вона піде в будуччині. Певним є одне, що коли б Ремові Багавтдинові сьогодня доручити виконати якийсь великий проєкт — скажім головні входові двері до церкви, він став би не менш голосним як Джіякомо Манзо, про котрого світ багато не чув аж до хвилини, коли Папа Іван XXIII дав йому цього роду доручення.

Протягом століть Україна втратила багато талановитих синів у користь наших ворогів. В особі Рема Багавтдина історія частинно сплачує своє заборгування.

Р. Раковський

ПРИКЛАД „САМОПОМОЧІ" В НЮ ЙОРКУ

Чи справді „самопоміч" дала цього року чотири тисячі долярів на Народну школу й Академію св. Юра — як проголошено в радіо оо. Василіян? Як це можливо? З тих членських вкладок по 4 доляри річно? питають з різних сторін.

Так, це правда, — з тією різницею, що ці гроші жертвувала Федеральна Кредитова Кооператива „Самопоміч" в Ню Йорку, а не Товариство „Самопоміч", як дехто думає. Крім того — одну тисячу долярів на стипендії для абітурієнтів Академії св. Юра. Крім того — на обидві школи українознавства, на Пластові і Сумівські літні табори, на всі інші народні цілі — разом 17,126.00 дол. за 11 місяців цього року. Оборотові фонди кредитової кооперативи „Самопоміч" в сумі поверх 16 мільйонів є ще доволі малі в порівнянні до тих великих банків, в яких українські громадяни Ню Йорку мають не один мільйон ощадностей і не один мільйон на позичках. Варто би поспитати, скільки ці банки дали на наші народні цілі? Навіть їх оголошень не було видно в українських часописах.

Члени Кредитової Кооперативи „Самопоміч" в Ню Йорку не можуть нарікати. Від своїх ощадностей вони дістають 6 відсотків дивіденди, котру нараховується квартально. Це дає $6.14 від кожних $100.00 ощадностей, якщо не вибираєте дивіденди. За три квартали цього року вони вже одержали $546,316.00. Крім того безплатне життєве забезпечення відносно до суми ощадности (але найбільше до висоти $1,000.00) є вартісним доповненням нормального життєвого забезпечення (за 11 місяців цього року виплачено родинам 34 померлих членів $16,359.84). Ощадності членів забезпечені Федеральною агенцією Нешенел Кредіт Юніон Адміністрейшин до висоти $40,000.00 на одного члена на випадок невиплатности кооперативи.

Члени можуть діставати особисті позички на всякі потреби, а також позички під застав будинків (мортґеджі) до сплати в догідних місячних ратах і на низькі відсотки. Позички забезпечені на випадок смерти (до 70 літних уродин), а також на випадок цілковитої, постійної непрацездатности (до 60 літніх уродин) до висоти $10,000.00 на кошт кооперативи. Цього року Асекураційне Т-во КЮНА Мючуель сплатило 7 позичок померлих членів в сумі $24,049.14, з того 2 позички по $10,000.00.

Члени можуть купувати в своїй Кредитівці грошові перекази, подорожні чеки, вимінювати чеки, а емерити можуть одержувати — за підписанням відповідної форми — свої місячні пенсії прямо на свій рахунок в Кредитівці. Це забезпечує їх перед загубленням чи украденням чека з поштової скриньки. Варто пригадати, що працюючі, які не мають пенсійного забезпечення у своїх працедавців, можуть складати у фінансових установах власний пенсійний фонд у висоті 15% річних прибутків, однак найбільше $1,500.00 річно. Це т. зв. Individual Retirement Account, в скороченні IRA. Також наша Кредитова Кооператива відкриває для членів такі рахунки. Складену на Пенсійний Фонд суму відраховується в податковім зізнанні від прибутків і таким чином зменшується сума податку. Також нараховані від Пенсійного Фонду відсотки вільні від податку. Хто має право складати собі Пенсійний Фонд, а ще дотепер не відкрив Індивідуального Пенсійного Рахунку, повинен зробити це ще перед кінцем року, щоби користати з податкової знижки. Якщо нема готівки на відкриття рахунку, то оплатиться затягнути на ту ціль позичку, тим більше, що й відсотки від позички відраховуються від прибутків.

І врешті найновіша послуга для членів, це т. зв. sharedraft account. Це окремий рахунок, з якого можна виписувати доручення на різні виплати, як наприклад:

Кон Едісон, прибутковий податок, на хату, за оливу й інше. В тій цілі заінтересований член одержить книжечку з відповідними формами, на зразок чекової книжечки. Цей рахунок різниться в дечому від звичайного чекового рахунку в комерційних банках, а головно тим, що від нього кооператива нараховує дивіденду в тій самій висоті, як на звичайних членських рахунках

Яке ж відношення Федеральної Кредитової Кооперативи „Самопоміч" до Відділу Товариства „Самопоміч" в Ню Йорку? На підставі чартеру членами ФКК „Самопоміч" в Ню Йорку можуть бути: члени Товариства „Самопоміч", члени їхніх родин і організації тих членів. Тому, приймаючи нового члена, вимагається, щоб він перед тим став членом Т-ва „Самопоміч", Відділ у Ню Йорку. Членська вкладка у висоті $4.00 річно, з того $1.00 передає Відділ на передплату органу Т-ва „Самопоміч" — двомісячника „Наш Світ". Решту передплати платить за члена сама кооператива бо журнал „Наш Світ" є також органом кооперативи і містить постійну сторінку „Вісті з ФКК „Самопоміч" в Ню Йорку" для інформації членів. Коли чоловік чи жінка, як голова родини, є членом Відділу, тоді всі члени його найближчої родини можуть бути членами Кредитової Кооперативи.

Відділ Т-ва „Самопоміч" в Ню Йорку проявляє харитативну, а також культурно-освітню діяльність. Він допомагає потребуючим радою, а деколи й матеріяльно, висилає пакунки з уживаними речами для наших людей до Польщі, Бразилії та інших країнах. Він має досить велику українську книгозбірню — випозичальню книжок. Він веде школу українознавства, де навчається по суботах біля 150 дітей і юнацтва. При Відділі діє Секція Старших Громадян. Час від часу відбуваються доповіді та товариські зустрічі. Ось і 28-го листопада (в неділю, замість в четвер) з нагоди свята подяки відбулася в просторій домівці Відділу приємна зустріч, на якій голова, Богдан Ластовецький, в короткій доповіді з'ясував генезу цього свята Подяки в Америці, при чому й ми всі повинні дякувати Богові, що дав нам жити в цій країні та допомагати по нашій змозі єдинокровним братам, що змушені жити під московсько-большевицьким ярмом. За смачною вечерою з індиком, яку приготовили пані під проводом п-ні Лідії Ластовецької, ще довго велися товариські розмови.

Обмеження членства ФКК „Самопоміч" в Ню Йорку до членів Відділу Т-ва „Самопоміч" є дуже корисне. Членом Відділу може стати тільки особа українського походження, або бодай споріднена (мішані подружжя). Таким чином кооператива може з часом об'єднати цілу місцеву українську громаду, а не мусить приймати небажаних не-українців.

Справді — треба допомагати Відділові Т-ва „Самопоміч" в Ню Йорку, щоб він міг продовжувати і поширювати свою корисну для нашої громади діяльність.

ПРОТОКОЛ

НАРАД РІЧНОГО ЗАСІДАННЯ ГОЛОВНОГО УРЯДУ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

яке відбулося в днях 24-го до 28-го травня 1976 р. на Союзівці в Кергонксон, Н. Й.

(7)

Звіт головного організатора Степана Гавриша

(Продовження)

ВІДДІЛИ УНСОЮЗУ

ВІК СЕКРЕТАРІВ У 1975 РОЦІ

До 40 року життя	34
Від 41-го до 50-го	76
Від 51-го до 65-го	266
Вище 65-го року життя	80
Разом	456

АНАЛІЗА ВІДДІЛІВ, ЯКІ В 1975 РОЦІ НЕ ПРИДБАЛИ ЧЛЕНІВ

Членів	Відділ
1 — 10	15
11 — 15	13
16 — 25	17
26 — 50	24
51 — 100	10
101 і більше	10
Разом	105

Відділів не приєднали в 1975 році ані одного члена.

НОВІ ВІДДІЛИ, ЯКІ БУЛИ ЗОРГАНІЗОВАНІ У 1975 РОЦІ

162-ий Відділ у Філядельфії, Па.
380-ий Відділ у Орляндо, Фльорида

Відділи є статутовими й законними основними клітинами праці УНСоюзу і тому за статутом їм віддано виконувати ряд важливих функцій, до яких перш усього належить забезпечувати нових членів, побирати від них членські вкладки і пересилати їх до Головної Канцелярії УНСоюзу. Від активности і числа Відділів залежить активність цілости УНС так як від відділового Уряду залежить акттивність Відділу. Рушійною силою Відділу є праця секретаря, тому і кажемо, що доля 456-ох Відділів УНС і його самого є невідємно зв'язана із понад чотирисотнями Відділових секретарів. Ми зчаста говоримо про них як про найбільш культурних подвижників нашого народу в минулому, які були основою громадської організованости і її національного і культурного поступу. Без щоденної відданої праці союзових секретарів не тільки не можна б було досягти великих успіхів УНС, але й не можна було б очікувати ще більших у майбутності. В звітовому році ми придбали 3,111 нових членів, але добрих 90 відсотків придбали наші наші секретарі і тому належиться наше велике признання й подяка за їхню жертвенну працю.

Нижче подана 12-та таблиця подає дані щодо віку союзових секретарів. Вважаємо, що було б помилково, щоб працю та організаційні здобутки секретарів міряти їхнім віком. Ми мали і маємо в Союзі молодих секретарів, які приєднували поважне число нових членів, але в цей сам час наші старші секретарі не раз і не два переганяли „молодиків" організаційною працею. Для прикладу згадаємо кількох пенсіонерів-секретарів про їхні організаційні здобутки. Секретар 42-го Відділу в Пассейку Петро Головачук придбав 35 членів, в Ню Йорку секретар 204-го Від. д-р Василь Палідвор приєднав 33 члени, в Чікаґо секретар 379-го Від. Михайло Семків приєднав 32 члени, а пані Анна Гнатюк — секретарка 37-го Від. в Елізабеті приєднала 20 членів. Всім тим заслуженим і відданим союзовцям вже „стукнула вісімдесятка" одначе вони не старіються так як і УНСоюз ніколи не старіється, а завжди є багатий в нові творчі ідеї.

Безперечно, що конечно є знайти дорогу до молодшого покоління, яке повинно привчатися до союзової праці. На жаль серед великого навантаження працею ради щоденного хліба, чимало добрих союзовців беруться за союзове діло на повний час, щойно після 62-65 років життя, тобто після відходу на пенсію.

Подана табеля з щасливим числом „тринадцяткою" говорить про ті Відділи, які в звітовому часі, себто 1975 році не придбали ні ОДНОГО члена і таких Відділів на жаль, було аж 105. Коли брати під увагу Відділи з малим числом членів, як 10-20, а до того розміщених в околицях, де немає жадного зорганізованого українського життя, то можна їм „простити" це занедбання, але коли до Відділу належить 50-100, або й більше членів то напевно у тій громаді знайдуться проспекти, які належить використати. Якже ж це зрозуміти, коли в тій самій громаді один секретар з меншим числом членів в Відділі організує нових членів, а інший на „злість" сам не робить і Відділу не віддає.

Ми не бажаємо нікому поіменно докоряти, одначе Управи тих інертних Відділів повинні застановитися чи не прийшла пора на злуку їхніх Відділів з активними, яких секретарі будують УНСоюз. Якщо б згаданих 105 Відділів були приєднали лише по одному членові, то наші успіхи минулого року були б кращими.

Таблиця 14-та говорить про нові Відділи. Можна б думати, що вже в усіх громадах ЗСА й Канаді існують Відділи УНСоюзу. Так воно не є, маємо ще чимало громад з українськими церквами та різними організаціями, як світськими так і церковними, де ще не засновано Відділів УНСоюзу.

Творення нових союзових клітин — Відділів не повинно бути завданням лише Головної Канцелярії, але про це повинні дбати всі союзовці та свідоме громадянство. В минулому році УНСоюз збагатився двома новими Відділами. Перший засновано при Українському Світовому Об'єднанню Гуцулів в Філядельфії з ініціятиви його голови Івана Гаврилюка. Другий Відділ в Орляндо, Фльорида заснував заслужений союзовий і суспільно-громадський діяч, Стефан Ковальчук, колишній мешканець міста Ню Йорку. Наша щира подяка ініціяторам того благородного діла.

КЛЮБ ЗАСЛУЖЕНИХ СОЮЗОВЦІВ

ЧЛЕНИ КЛЮБУ ЗАСЛУЖЕНИХ СОЮЗОВЦІВ НА ПРОТЯЗІ 15 РОКІВ ЙОГО ІСНУВАННЯ

1. Петро Головачук (42)
2. Степан Гавриш (83)
3. Михайло Фединишин (155)

НА ПРОТЯЗІ 10 РОКІВ ЙОГО ІСНУВАННЯ

1. Анна Гарас (45)

До цього почесного Клюбу мають доступ ті союзовці, що протягом календарного року придбають для УНСоюзу по 25 і більше нових членів. Отож, цей Клюб гуртує ввесь видатний союзовий актив. (Гляди таблиці 3 і 4). Член, який уперше здобуває це відзначення, одержує почесну добову плякету зі союзовою емблемою із написом:: „За заслуги для УНСоюзу", а за кожний рік членства — золоту зірку. В комерційних асекураційних установах існують Клюби „мільйонерів", тобто таких, які в одному році продали забезпечення бодай на мільйон долярів. Наш Союз, як братська установа, більшу увагу приділює кількості нових членів, чим сумі забезпечення. Тому замість Клюбів „мільйонерів" створено 1961 „Клюб Заслужених Союзовців" і до нього в першому році належало аж 56-ох союзовців. В п'ятнадцяту річницю Клюбу, яка припала на 1975 рік, з тих 56 союзовців залишилося лише ТРЬОХ його членів, а саме Петро Головачук — секретар 42-го Від. в Пассейку, який за цей час придбав для Союзу 692 члени; Михайло Фединишин — секретар 155-го Від. в Перт Амбой, придбавши за цей час 519 членів і звітодавець, колишній секретар 83-го Відділу в Філядельфії, придбавши 1,475 членів.

Десятирічний ювілей членства в Клюбі, з звітовому році, відзначила секретарка 47-го Від. в Бетлегемі, головна радна Анна Гарас, яка за цей час збагтила УНоюз 370 новими членами.

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ У КАНАДІ

У минулому році на терені Канади було 67 Відділів, з яких 4 Відділи Онтарія адміністративно належали до Детройтської Округи, бо вони є у місцевостях, які є близько Детройту. Решта, 63 Відділи належать до 4-ох Канадських Округ з осідком у Торонті, Монтреалі, Ст. Кетринс, Ніяґарська Округа і Вінніпезі.

У звітовому році всі Відділи Канади придбали лише 319 членів (з того два були зараховані до Округи Детройт), забезпечивши їх на суму 1,072,500 дол. Стан усіх членів УНС Канади на день 31-го грудня 1975 р. виносить 9,168 членів із загальною сумою забезпечення 18,546,071 дол. Квота придбання нових членів у звітовому році була мінімальна, виносила 650 членів, що становить коло 70 відсотків загального стану членів усіх Відділів. На жаль, замість 650 членів, Головна Канцелярія, як сказано повище, одержала тільки 319 членів, тобто 49 відсотків наміченої квоти. Тож і не дивниця, що з 9,418 на 31 грудня 1974 р. залишилося лише 9,168 членів на день 31 грудня 1975 р. За один рік Канада понесла 251 членів втрати.

Немає сумніву, що Канада з її величезними просторами має колосальні можливості збільшити загальний стан членства новими членами. Для цього потрібно нам організаторів, які мали б під своєю опікою поодинокі Округи та Відділи. Із жалем стверджую, що у звітовому році ми не мали щастя мати таких організаторів. В січні, лютому і березні Віділами Округ Торонта і Ніяґари опікувався головний радний Василь Дідюк, який виконував тоді працю обласного організатора УНСоюзу. Від березня до 30-го червня В. Дідюк виконував обов'язки організатора лише в Торонті, а від 1-го липня перейшов на іншу працю і тим самим Канада залишилася без жадної організаційної опіки канадських організаторів.

НОВІ ЧЛЕНИ В КАНАДІ ЗА ОСТАННІХ 10 РОКІВ

1966	1,154
1967	980
1968	791
1969	862
1970	1,110
1971	543
1972	560
1973	652
1974	643
1975	319
Разом членів	7,614

Табеля 17

НОВІ ЧЛЕНИ В КАНАДІ В 1975 РОЦІ ЗА ОКРУГАМИ

Канадійські Відділи в Окрузі Дітройт	2
Монтреаль, Квібек	73
Ніяґара, Онт.	62
Торонто, Онт.	138
Вінніпеґ (Захід Канади)	44
Разом членів	319

ЗАГАЛЬНЕ ЧИСЛО ЧЛЕНІВ У КАНАДІ І ЇХ СУМИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗА ОСТАННІХ 10 РОКІВ

Рік	Число членів	Сума забезпечення
1966	8,361	$11,287,934
1967	8,867	13,016,549
1968	8,954	13,905,209
1969	9,113	15,075,971
1970	9,525	16,089,973
1971	9,366	16,323,895
1972	9,278	16,659,847
1973	9,419	17,839,230
1974	9,418	18,671,810
1975	9,168	18,546,071

Вище подана таблиця 16 є найкращиб мірилом праці Канадських Відділів на протязі 9 років, коли вони були під опікою організаторів, а які є здобутки без допомоги організатора. Ця таблиця доказує що конечно мати обласних організаторів у Канаді. Руководячись тим, ми ввесь час пошукували за ними з допомогою Канадської Репрезентації, але на жаль, не мали успіху.

Згадуючи про Канаду, ми подаємо тільки загальні статистичні інформації, залишаючи точніший звіт із усіх ділянок праці Канадській Репрезентації та її членам. Віримо, що й вони не є задоволені теперішнім організаційним станом Канади. Вважаємо, що необхідно, щоб організаційна система була тісно пов'язана з Головною Канцелярією УНСоюзу, з її Організаційним Відділом. Не сміємо допустити до того, щоб повторився 1975 рік, а щоб тому запобігти, канадські секретарі, організатори, Відділи і Округи на чолі з Канадською Репрезентацією, яку очолює її директор сенатор Павло Юзик та члени: голова Контрольної Комісії мґр Іван Геврик, головний радний Василь Дідюк і головна радна Текля Мороз, повинні докласти усіх старань, щоб була сприятлива атмосфера для співпраці, яка повернула б колесо історії Канади до 1970 року, коли Канада в тому одному році придбала 1,110 нових членів. Дай Боже, щоб це сповнилося!

ОКРЕМІ АКЦІЇ

Проголошуючи організаційну кампанію на рік 1975, метою якої було придбати 5,000 нових членів, забезпечених на суму 12 мільйонів долярів, Екзекутивний Комітет УНСоюзу, крім звичайних організаційних нагород, схвалив признати ще ряд почесних і грошових нагород, а в цьому 10 надзвичайних нагород на загальну суму 2,500 дол. Кандидатами на ці надзвичайні нагороди були ті союзовці чи союзянки, які кожного місяця в році здобудуть щонайменше по одному членови зі життьовим забезпеченням, або на протязі цілого року придбають щонайменше 25 членів із життьовим забезпеченням. Ця акція почалася з днем 1-го січня 1975 р. і в першому місяці було аж 135 кандидатів на здобуття нагород. Та в більшості кандидатів був т. зв. соломяний запал, і коли пройшло кілька місяців, то число кандидатів на 10 нагород почало меншати. Було багато таких, які дійшли до 10 місяців, в яких приєднували по одному членови, або перейшли 20-ку нових членів, одначе до мети не дійшли. Кажуть, що до відважних і впертих світ належить. Із 135 кандидатів із січня, до фіналу дійшло рівно 40 осіб, відданих союзовців, які не здали позицій, а видержали змагання повних 12 місяців. Гратулюємо їм усім, бо кожний четвертий з них одержить цінну грошову нагороду, а саме: одна 1,000 дол. одна 500 дол., одна 300 дол. та сім по 100 дол. Разом наші ентузіясти одержуть 2,500 дол. Ми бажаємо усім виграти ті цінні нагороди, але для нас було б краще, щоб замість 40 було 400 змагунів , бо тоді ми були б напевно перейшли число 1,000 нових членів.

СПИСОК СЕКРЕТАРІВ, ЯКІ Є УПРАВНЕНІ ДО УЧАСТІ У РОЗГРАШІ 10 СПЕЦІЯЛЬНИХ ГРОШОВИХ НАГОРОД

П. Ч.	Відд.	Ім'я і прізвище	Здобув членів	П. Ч.	Відд.	Ім'я і прізвище	Здобув членів
1.	5	М. Хоманчук	26	21.	233	Б. Дейчаківський	61
2.	14	М. Отрок	15	22.	240	М. Кігічак	67
3.	22	Олена Олек	26	23.	242	Й. Чабан	56
4.	25	Квітка Стецюк	27	24.	266	В. Труфин	17
5.	34	Л. Блонарович	25	25.	270	С. Островський	19
6.	37	Анна Гнатюк	20	26.	271	І. Чопко	32
7.	42	П. Головачук	32	27.	276	С. Іваницький	27
8.	47	Анна Гарас	36	28.	292	П. Федик	21
9.	63	М. Турко	27	29.	305	М. Гентош	17
10.	78	І. Петрунцьо	28	30.	321	П. Фуґа	13
11.	94	Р. Татарський	50	31.	349	М. Захарко	15
12.	115	П. Бабич	23	32.	372	Й. Ярема	17
13.	155	М. Фединишин	31	33.	379	М. Семків	32
14.	158	пок. А. Саноцький	19	34.	430	І. Книгницький	25
15.	161	А. Джула	32	35.	432	Б. Зорич	27
16.	164	Т. Бутрей	21	36.	434	Олександра Дольницька	18
17.	170	Галина Гаврилюк	17	37.	458	Д. Пищ	27
18.	191	В. Колодій	17	38.	465	Текля Мороз	25
19.	217	Т. Кубарич	25	39.	484	В. Запаранюк	15
20.	230	П. Ліщак	18	40.	492	Марія Юзик	13

У повищій таблиці ч. 19 подаємо прізвища та приналежність до Відділів усіх 40 управнених до виграші, згаданих 10 нагород.

СПИСОК СТУДЕНТІВ, ЯКИМ ПРИСЛУГОВУЄ БЕЗПЛАТНИЙ „ВІКЕНД" НА ОЮЗІВЦІ В 1976 РАЦІ

П. Ч.	Ім'я і прізвище	Відділ число	П. Ч.	Ім'я і прізвище	Відділ число
1.	Ярослава Расн	8	37.	Реймонд Сабат	245
2.	Люіза Хлипняч	22	38.	Гери Долинський	251
3.	Віктор Гнатюк	37	39.	Елен Долинський	251
4.	Христина Чуйко	42	40.	Віра Скоп	257
5.	Константин Струк	42	41.	Христина Вількевич	266
6.	Тарас Лукіянчук	81	42.	Анна Брусо	266
7.	Арлін Ванат	84	42а	Юлія Нестерук	277
8.	Александер Сосяк	86	43.	Карен Ваславська	278
9.	Марко Стельмах	94	44.	Ілько Спін	283
10.	Павло Дигдало	94	45.	Марія Князюк	292
11.	Джін Шулик	94	45а	Богдан Пшеничний	292
12.	Зенон Шестак	96	46.	Михайло Роман	301
13.	Мауріц Блюд	115	47.	Михайло Колуб Геральд	320
14.	Тома Чорнобіль	125			
15.	Стефанія Бабій	146	48.	Степан Тимюк	320
16.	Лінда Гуцайлюк	147	49.	Ілля Радь	329
17.	Олена Задворняк	153	50.	Володимир Загородний	322
18.	Синтія Гураль	155			
19.	Давид Мартін	171	51.	Иоанна Кловзник	325
20.	Стенлі Щерба	173	52.	Михайло Шмагло	336
21.	Степан Иодейн	178	53.	Дарія Пішко	338
22.	Павля Томсон	191	54.	Марта Мелех	342
23.	Михайло Винник	205	55.	Дарія Мельничук	349
24.	Михайло Юрчишин	230	56.	Марія Олена Коваль	3588
25.	Катерина Мартинишин	230	57.	Оля Настин	361
			58.	Меланія Спасик	385
26.	Роман Боївка	233	59.	Михайло Кардаш	124
27.	Анна Мозіль	240	60.	Андрій Хомяк	432
18.	Микола Добромільський	240	61.	Марія Гасей	458
			62.	Ярослав Бучок	458
29.	Ігор Добромільський	240	63.	Джені Едер	460
30.	Богдан Хованець	240	64.	Богдан Осадца	465
31.	Наталія Бурий	240	65.	Лідія Лушпинська	472
32.	Орест Лисак	240	66.	Доріс Кріцак	478
33.	Люба Сліпець	240	67.	Анна Олярник	478
34.	Михайло Самокішин	240	68.	Володимир Гриник	484
35.	Роман Коропей	245	69.	Давид Кортко	492
36.	Глен Сабат	245			

У повищій таблиці з приємністю подаємо прізвища 69 молодих студентів у віці від 16 до 23 року життя, які забезпечилися в УНСоюзі на більші суми життьового забезпечення і заплативши цілорічну вкладку, одержали безплатний побут впродовж кінця тижня на оселі УНСоюзу Союзівці. Цю акцію проголосив УНСоюз в липні 1975 р. Йдучи на зустріч молодим студентам, а головно придержуючись союзового клича „Лицем до молоді", УНСоюз проголосив заклик, в якому сказано, що студенти у віці між 16-им і 23-им роком життя, коли забезпечаться життьовим забезпеченням у висоті, бодай 3,000 дол. і заплатять наперед однорічну вкладку, одержать безплатний побут на Союзівці впродовж кінця тижня. З тієї оферти скористало 69 студентів, хлопців і дівчат, які закваліфікували себе на вільний побут на Союзівці під час одного вікенту", який зарезервувала для них дирекція Союзівки під проводом її директора Володимира Кваса на суботу 19-го і неділю, 20-го червня 1976 р. Приємно писати ці рядки у звіті Організаційного Відділу, бо тоді коли економічна ситуація в минулому році не була сприятлива, а до того ще й важко приєднати в члени молодь, то ось тих 69 молодих українських хлопців і дівчат, молодих патріотів, закупили забезпечення в УНСоюзі на таку імпозантну суму, як 318,000 дол. життьового забезпечення, а не від випадків чи термінового. 7 осіб взяли забезпечення по 10,000 дол., 31 особа по 5,000 долярів і 31 особа по 3,000 дол. До наведених цифер не потрібно коментарів, бо вони нам говорять, що наша молодь доцінює забезпечення в УНСоюзі на більші суми, професійні, а не як колись було на 500 дол. Щиро гратулюємо всім вище поданим молодим українським патріотам, що вибрали УНСоюз тя дякуємо їхнім батькам, що дорадили їм стати членами передової братської української установи, а при тому віримо, що всі їхні ровесники, товариші й товаришки підуть такими самим слідами і стануть членами УНСоюзу.

До окремих акцій минулого року, в першу чергу зараховуємо пошукування організаторів, як обласних, так і постійних. В цій цілі вислано десятки листів до різних осіб, відбуто ряд особистих зустрічей з кандидатами, а також і наш орган „Свобода" ввесь час проголошувала пошукування за організаторами. Всі наші заходи заанґажувати нових організаторів, згідно рекомендацій Організаційної Комісії і Головного Уряду, не дали сподіваних успіхів. Рік про який звітуємо, закінчено з одним обласним організатором Василем Оріховським, який мусів опікуватися Округами стейтів Ню Йорк і Ню Джерзі, до яких належали 124 Відділи. Разом Округи обидвох стейтів придбали в звітовому році 1,077 членів, забезпечених на суму 2,151,-000 дол. Сам В. Оріховський придбав 53 члени записаних на свій рахунок, а при тому допоміг придбати сотні членів секретарям Відділів, якими опікувався.

Під час вакаційного часу, себто червні, липні і серпні, обов'язки обласного організатора виконував молодий студент — головний радний Евген Іванців, який поза іншими обов'язками придбав для Союзу за цей час 13 нових членів.

Від місяця липня по вересень, обов'язки обласного організатора на Округи Клівленд, Чікаґо і Детройт, виконував Богдан Дейчаківський — секретар 233-го Від. в Лорейні, Огайо. За час трьохмісячної праці він придбав 44 члени, записаних на свій рахунок, не враховуючи того, що він допоміг придбати поважне число членів секретарям різних Відділів.

Пишучи на іншому місці звідомлення про Канаду, ми згадали, що головний радний Василь Дідюк від 1-го липня 1975 року перестав виконувати обов'язки організатора УНС. Слід згадати, що в першій половині року, працюючи як обласний а відтак як спеціяльний організатор В. Дідюк придбав для УНСоюзу 40 нових членів.

Ми згадували про пошукування постійних організаторів і кандидатів було багато, але на працю залишилося лише двох. Тут з приємністю згадуємо, що наш постійний організатор Йосиф Чабан секретар 242 Відділу в Фраквілл, Па. мав у мову з нами придбати в році 50 членів, а придбав аж 56 членів. Місцевість Фраквілл є околицею колишніх копалень вугілля де народився УНСоюз, молодь звідтам виїхала тому, що нема тяжкої індустрії, але помимо того енерґійний молодий організатор мав гарний успіх. Також з тих околиць постійним організатором був заанґажований секретар 78 Відділу в Майнерсвілл Іван Петрунцьо, який придбав 28 членів.

До акції організаційного Відділу належить зараховати постійний контакт з Окружними Комітетами 30-ти Округ, як писемний, так по можності і особистий. Для Округ виготовлено плян річних і організаційних нарад, які в більшості відбуваються два рази в році. Також керовано вишкільною працею і в зв'язку з цим 10-го траня відбуто секретарсько-організаційний курс Філядельфійської Округи у Філядельфії, під час якого доповідачами були головний секретар Володимир Сохан і звітодавець. Відтак 31-го травня відбуто подібний курс в залі Головної Канцелярії в Джерзі Сити, в якому взяло участь понад 50 слухачів, представників Округ: Ню Йорку, Нюарку, Джерзі Сити, Перт Амбой і Пассейку. Доповідачами під час курсу були Йосиф Лисогір — гол. предсідник, Вол. Сохан — гол. секретар, п-і Уляна Дячук — гол. касир, Василь Оріховський — обл. організатор і звітодавець. Слід згадати, що такі курси-семінари в Округах є дуже потрібні, а при тому і корисні.

Належить згадати про ведену акцію делеґатів в першу річницю 28 Конвенції, що припала на травень 1975 року. Ми кинули клич „кожний делеґат, яких було 422, повинен придбати в цю річницю ОДНОГО члена". На наш заклик відгукнулося лише ДЕВ'ЯТДЕСЯТ П'ЯТЬ ДЕЛЕҐАТІВ, які придбали 299 членів. Якщоб так всі були послухали нашого заклику, то були б ще кращі успіхи.

Під час вакаційних місяців проведено широко закроєну акцію в справі поширення акцидентового забезпечення. У цій цілі секретарки Організаційного Відділу Марія Савчак і Аня Чекай приготовили на підставі розметів 5,255 прізвищ - проспектів і вислали їх до 210-ти Відділів до використання. На жаль, вислід тієї акції був „кострубатий".

Не можна поминути і того, щоб не згадати акції радіопередач, які є добрими засобами поширення інформацій про УНС та його громадську й забезпеченеву службу своїм членам. В звітовому році ми передавали наші інформативні оголошення про забезпечення УНСоюзу на 19-ти станціях, в рямках бюджету 6,000.00 дол. Всі пропаґандивні матеріяли виготовлено Організаційним Відділом і передано з 17-ти станцій в Америці і 2-ох в Канаді.

Також до важливої пропаґандивної праці належить зараховувати видавання неперіодично „Союзової Трибуни" та писання статтей на союзові теми. Жалко, що в звітовому році не появилася „Канадська Трибуна" як було запляновано, а також і Трибуна „Жіночої Комісії" в Міжнародному Році Жінки.

Якщо йдеться про поїздки в терени в союзових організаційних справах, то в минулому році відвідано сотні Відділів у двадцяти Округах, як: Лігай Веллі, Бостон, Балтімор, Боффало, Ню Йорк, Ню Гейвен, Пассейк, Піттсбурґ, Сиракюзи - Ютика, Твердого Вугілля — Шамокін і Вунсакет.

В Організаційному Відділі, окрім звітодавця, працює ще постійна секретарка Марія Савчак, яка веде всю кореспонденцію українською мовою і відповідальна за ведення всіх статистичних даних. Кореспонденцію англійською мовою веде студентка 3-го року коледжу Аня Чекай, яка працює доривочно. Обидвом „помічницям" складаю сердечну подяку за їхню добру працю.

Таблиця 21

НОВІ ЧЛЕНИ УНС ТА ЇХ СУМИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ В ЧАСІ ВІД 1955 ДО 1975 РОКУ

Рік	Число нових чл.	Їх сума забез.	Пересічна сума
1955	3,490	$2,783,500	$ 727
1956	3,343	2,614,500	797
1957	4,430	3,547,000	800
1958	3,727	3,306,000	887
1959	4,998	4,505,500	901
1960	3,567	3,522,000	987
1961	4,830	4,700,000	975
1962	4,093	4,014,000	978
1963	4,446	8,894,000	2,000
1964	4,398	8,573,000	1,950
1965	4,896	8,012,000	1,636
1966	4,994	8,893,600	1,7880
1967	4,400	8,032,000	1,825
1968	3,872	7,180,500	1,855
1969	5,462	10,108,000	1,850
1970	5,252	9,734,900	1,853
1971	4,056	8,429,000	2,078
1972	4,216	8,967,000	2,126
1973	4,668	11,249,000	2,409
1974	4,005	9,672,000	2,415
1975	3,111	7,537,000	2,423

На вступі звіту, ми подали циферні дані про зріст союзового майна, зібрання рекордової суми членських вкладок, поважної пересічної суми забезпечення поодиноких членів, а відтак рекордової загальної суми забезпечення всіх членів УНСоюзу. Для порівняння цілости праці Союзу ,а головно організаційної ділянки з працею з-перед 20-ти років, подаємо 21-шу табелю, яка віддзеркалює працю з тих часів, коли тисячі нової еміґрації прибуло до

(Продовження на стор. 4-ій)

ТРИБУНА У. Н. СОЮЗУ

ЗАБЕЗПЕЧУЄ МАЙБУТНЄ МОЛОДІ, МОЛОДЬ ЗАБЕЗПЕЧУЄ МАЙБУТНЄ УНС ВЗАЄМНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

У теперішній організаційній кампанії Українського Народного Союзу окрему увагу віддається організації молоді. Забезпечення молоді в УНСоюзі має вітальну вартість, як для самої молоді, так і для УНСоюзу та всієї нашої української громади на північно - американському континенті, для їх взаємного майбутнього. Для підкреслення цієї уваги і важливости, „Свобода" публікує в цій кампанії фотознімки новоприєднаних молодих членів УНСоюзу, якщо — очевидно — ці фотознімки нам надіслано

Михайло Іван Головнич, син Татіяни та Ярослава Головнич, новий член 418-го Відділу УНСоюзу в Торонті, Онт., бабуня якого є секретарем цього Відділу. Це вже п'ятий внук секретарки 418-го Відділу пані Іванни Мельник і всі вони є членами цієї найбільшої та найстаршої української установи у Вільному Світі — Українського Народного Союзу.

Джефрі Шміц, син Ліллі та Лотара Шміц, новий член 76-го Відділу УНСоюзу в Нюарку, Н. Дж. Вписали Джефрі в члени УНСоюзу бабуня та дідусь Антонетта і Борис Міллери

Христя Л. Кіген, нова членк 245-го Відділу УНСоюзу в Трентоні, Н. Дж. Вписали Христю в члени УНСоюзу бабуня і дідуньо панство Булати.

Дамян Андрій Гусак, син Орисі та Ярослава Гусак, новий член 353-го Відділу УНСоюзу в Ню Бронсвік, Н. Дж. Вписала Дамяна бабуня Теодозія і дідусь Володимир Коверко, довголітні члени УНСоюзу.

Роберт Міллер, син Ной і Петра Міллер, новий член 76-го Відділу УНСоюзу в Нюарку,, Н. Дж. Вписали Роберта в члени УНСоюзу бабуня і дідусь Антонетта та Борис Міллери.

Оксана Скрипочка, доня Иосифа і Марти Скрипочки, нова членка 47-го Відділу УНСоюзу в Бетлегем, Па. Батьки Оксани є також членами УНСоюзу.

Марко Пуфол, син Ірини та Генрі Пуфол, новий член 353-го Відділу УНСоюзу в Ню Бронсвік, Н. Дж. Вписали Марка в члени УНСоюзу дідусь та бабуся д-р Ярослав і Павла Грабовичі

„ХУДОЖНИК" ШЕВЧЕНКА У ПОЛЬСЬКОМУ ПЕРЕКЛАДІ

Київський журнал „Дніпро" інформує, що польський письменник Є. Єнджеєвич, відомий автор книги про Тараса Шевченка „Українські ночі або родовід генія", твору, який витримав три видання, переклав на польську мову повість Кобзаря „Художник". Книга включає примітки та редакторський коментар, з якого можна довідатися про життя і творчість великого українського поета.

СИН БРЕЖНЄВА ЗАСТУПНИК МІНІСТРА

Москва. — Західня преса інформує, що 43-літнього сина генерального секретаря ЦК КПСС Леоніда Брежнєва найменовано на заступника міністра для закордонної торгівлі. Юрій Л. Брежнєв мав би перебрати свою функцію з днем 1-го січня 1977 року. Молодий Брежнєв багато подорожував з численними совєтськими торговельними делегаціями і в основному познайомлений з ділянкою праці, яку йому призначили.

НЕЗРІВНЯНИЙ ЮВІЛЕЙ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

тецтва; Валентина Переяславець була запрошена директоркою АБТ школи, Люсією Чейс, працювати тут, де ми її бачимо і сьогодні, 25 років пізніше, таку ж завзяту, невтомну й повну ініціятиви, як і чверть століття тому.

Сьогодні маємо її подвійний ювілей, бо до Українського 50-ліття, що так скажемо, долучилося американське 25-ліття, — педагогічна праця Валентини Переяславець, безперебійна й віддана, в Американському Балет-Театрі. 25-річний ювілей відбився голосною луною в спеціялізованій американській пресі, — і в газеті „Денс Нюз", яка виходить в Ню Йорку, і в „Денс Магазін", теж в Ню Йорку, за грудень обидві, були поміщені статті й захоплені відгуки-побажання від її вдячних учнів, імена яких читається, як „Хто є хто" в американському й британському балеті, — ба, навіть світовому.

Відзначаючи ювілей Артистки і Педагога, її учень Олег Брянський висловив думки багатьох, написавши, що „вона була надхненницею танцюристів з усього світу і була відповідальною за те, що Американський Балет-Театр постійно стоїть попереду інших професійних танечних інституцій".

Цю клясу, що — як сказано — триває вже 25 років, з відданістю відвідували й відвідують такі зірки, як згадана Маргот Фонтейн, Нора Кей, Ерік Брюн, Марія і Марджорі Толлчіф, Віолетта Верді, Карла Фраччі, Антон Долін, Мері Еллен Мойлан, Мелісса Гайден, Майкел Кідд, Рой Фернандез, Браєн Шов, Алісія Алонсо, Скат Даглес, Рут Енн Коесун, згадані вище Олег Брянський і Рудольф Нуреєв, Наталія Макарова і Михайло Баришників, як і багато-багато інших професійних артистів балету, імена яких також вміщені в Енциклопедії Британніці під гаслом: „Балет".

До речі, більшість з цих її учнів висловили своє ентузіястичне захоплення вчителькою, Валентиною Переяславець, на сторінках „Денс Нюз"; а Маргот Фонтейн після відбутої лекції просила вибачення за відсутність її відгуку в газеті, бо була якраз в Австралії і лист доставили їй запізно. Її щирі пояснення були приємні учительці, а доставлені того ж дня пишні квіти — біла азалія для проф. Переяславець і записка з запевненням найбільшої вдячности й признання від „її Маргот" зворушили Ювілятку незвичайно.

Ювілей відзначила й директор АБТеатру Люсія Чейс, яка сказала кореспондентці „Денс Магазін": „Вона (Переяславець) є без сумніву одна з найвизначніших учителів сьогодні, і її відданість, посвята і динамічне провідництво зробили величезний вклад, що його годі зміряти, у вишкіл всіх тих, хто мав щастя вчитися в неї." І це зрозуміло. Всі вони складають Валентині Переяславець свій салют за те добро, яким вона їх всіх обдарувала у формі тих неоцінених інструкцій, наук, порад, консультацій, яких вона їм не жалкувала протягом творчих літ.

Але для нас, українців, ще важливішою є перша половина її мистецько-артистично-педагогічної діяльности, початок якої припадає на рік 1926. Це рік початку блискучої кар'єри пріма-балерини, справжнього тріюмфу і на сцені Харкова, Києва, Баку, Сверловська і інших міст на сході Европи, щоб нарешті досягти свого апогею у Львові, де вона була безконкуренційною пріма-балериною до часу „Великого Ісходу" на Захід, на скитальщину.

Ось що розповідає проф. Валентина Переяславець про початок свого творчого шляху: в 1926 році Володимир Олександрович Рябцев, народний артист СССР і директор Харківського Балету, запросив Валентину Переяславець, — вже тоді відповідальну солістку балету, — в свою балетну трупу. Це було у вересні 1926 року, а вже в грудні Харківський Театр Опери і Балету поїхав на гостинний виступ до Києва. Тут, наприкінці сезону, відбувся дебют молоденької танцюристки в „Копелії" на звання й позицію пріма-балерини.

Артистка ніколи не забуде того тріюмфального вечора: Копеліуса грав сам Рябцев; після другої дії їх обох публіка вітала овацією, особливо ж ентузіястично оплескували молоденьку дебютантку. Вона дістала два велетенські кошики квітів; на карточці був напис: „Весь балет поздоровлює Валю з дебютом". Вона була зворушена до сліз, до глибини душі виявом одобрення свого успіху її колеґами; і радість з цього вирізнення не була потьмарена філософською заувагою того ж таки Рябцева, який сказав їй, що від колеґ з балету вона вже навряд чи дістане знову квіти, бо ті, хто досяг вже вершин пріма-балерини, звичайно викликають у „феллов-танцюристів" професійну заздрість, а не бажання знову дарувати квіти.

Але і ця „заздрість" була своєрідним визнанням для пріма-балерини, бо адже заздрять тим, хто посідає справді щось коштовне й дорогоцінне. У випадку Валентини Переяславець — це було її подиву гідне професійне вміння і її справжній талант.

Аж до 1935 року лишилася вона у театрі в Україні, здобуваючи все вищі висоти у своїй прегарній професії; за нею вже були ролі з балетів: „Корсар" і „Баядерка" Мінкуса і його ж „Дон Кіхот"; „Маруся Богуславка" Свечникова; „Червоний мак" Глієра;; „Лебедине озеро" і „Спляча красуня" Чайковського; „Пан Каньовський" Вериківського; „Бахчисарайський фон[illegible]", „Кавказький бранець" [illegible] „[illegible]трачені ілюзії" Асаф'є[illegible] „Пер Гюнт" Ґріґа і багато інших. За цей час артистка об'їздила все Лівобережжя й Правобережжя України, скрізь несучи радість глядачам, як одна з найкращих пріма-балерин українських.

В 1935 році її запросив театр столиці Азербайджану, Баку, за пріма-балерину до свого балету, а рік пізніше вона вже виступає в Свердловську, де в цей час балет досяг високого рівня і почав конкурувати з столичними театрами республік, зайнявши третє місце після театрів Ленінграду і Москви.

Із Свердловським Театром Опери і Балету їде 1-ша пріма-балерина в Ленінград на гостинний виступ т. зв. „гастролі". І тут вона вирішує знову повернутися до науки, бо метода Агрипіни Ваганової, бездоганного педагога, яка продовжувала і сама вдосконалювала традиції старого імператорського Мар'їнінського балету (тепер ім. Кірова), так заполонила уяву Валентини Переяславець, що вона обов'язково вирішила будь-щобудь залишитися тут, в Ленінграді, щоб опанувати таємниці науки цієї вчительки, майже чарівниці, — засвоїти її „тренінг", її унікальну балетну методику.

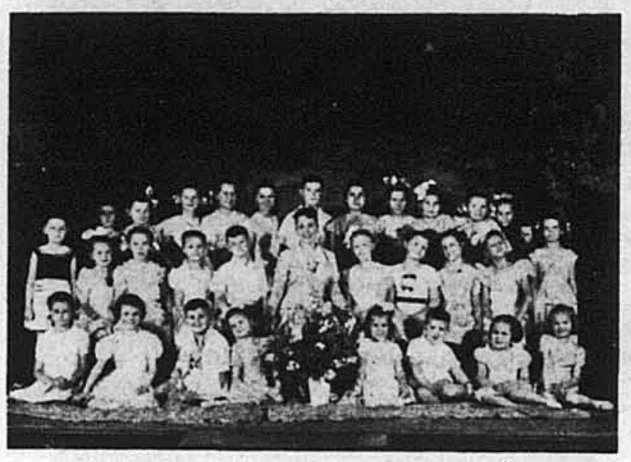
Так минає три роки в наполегливій праці над собою, коли артистка починає набирати переконання, що й вона вміє те саме, що її вимріяна вчителька. Тоді, в році 1939, добрий її знайомий, директор Львівської опери, балетмайстер в Наддніпрянській Україні, Віґелев, запрошує її як пріма-балерину до Львова. У цьому історичному місті — столиці Галицької землі, — де під кожним оглядом дихалося вільніше й ширше, не зважаючи на подих війни, що ось-ось відчувалася, Валентина Переяславець досягає нових для неї висот, бо за нею низка ведучих партій у найкращих балетах України, Росії і Кавказу, та неповторна добровільна наука у Ваганової. За нею участь у найкращих театрах, де була пріма-балериною. Тут, у Львові, серед багатьох ролей у клясичних балетах, інтенсивно готується до виступу в Шевченківській „Лілеї", яку хоче відтворити на сцені так, як лише вона єдина зможе, але... Війна! Скитальщина. І, може, безнадія? Ні!

Приходить Інгольштадт, невелике німецьке місто, де вона засновує власну Балетну Школу; і тепер — весь свій час, весь свій хист, невтомність, запал і винахідливість віддає рідному народові на чужині — розбудовує Балетну Школу з основним завданням: „виховати українські кадри клясичного балету для великих театрів і піднести славне ім'я українського балету в майбутньому до висот найкращого", — як писав український універсальний тижневий журнал „ПУ-ГУ" (рік після заснування Школи) 5-го жовтня 1947 року, оцінюючи якнайпозитивніше успіх Балетної Школи й працю її чарівної директорки.

Так само захоплено висловлювалися й інші українські періодики про педагогічні успіхи пані Переяславець, — без прецеденту в нас, — пригадуючи тепер своїми пожовтілими сторінками, —які дбайливо перегортаю, — і про такий кур'йоз, коли наші „суперпатріоти" таборові „ухвалили", щоб професор зукраїнізувала... французьку балетну термінологію. Були „ухвали" й такі, щоб діти вивчали тільки народні танці, бо, — як гумористично пише газета „Українські Вісті" з Нового Ульму 24-го вересня 1947 року (теж відзначуючи річницю заснування Школи): „Балетна Школа має бути на аматорських засадах і вивчати, головно, українські танки, щоб тільки репрезентувати націю.".

В Американському Балет-Театрі в Ню Йорку (зліва направо): Рудольф Нуреєв, Ерік Брюн, Валентина Переяславець, Маргот Фонтейн і Карла Фраччі.

Балетна школа Валентини Переяславець в Ню Йорку в 50-их роках.

Все ж таки ці епізоди були в „мізерній меншості", а загал нашої Скитальщини оцінив як слід працю пріма-балерини й балетного педагога, й звідусіль лунав загальний і одностайний голос подиву, захоплення і вдячности великій подвижниці клясичного українського балету.

Вісімдесят блискучих імпрез і три дала Школа проф. Переяславець у Німеччині й Австрії; і це дало привід представникові Допомогового Бюра з Лондону, канадцеві дир. Яримовичеві, сказати таке: „Мати нагоду бачити виступ школи... є щось, що зістанеться в моїй пам'яті на довгі літа. Помимо тяжких умовин, школа балетна рівняється найліпшим в Канаді".

І багато інших голосів підкреслювали цінність школи й самостійних балетних виступів самої балерини: як балетна пара, Валентина Переяславець і її старший учень, тоді студент університету, Юрій Гарасим, виступають з клясичним і жанровим танечним репертуаром перед українським глядачем в таборах. З вдячністю і теплотою розповідає пані Валентина про безкорисливу працю для її Балетної Школи і для неї особисто цього співробітника-партнера, тепер інженера-електроніка, Юрія Гарасима, який завдяки досконалому знанню мов німецької й англійської, був незаступимим для неї помічником і товаришем-приятелем в праці Балетної Школи і в житті взагалі. „І зараз, — каже зі зворушенням у голосі Валентина Олександрівна, — його родина є і моєю родиною. Його доня — моя похресниця Меляся. Всі вони чудові, й чудові їх обидві дівчинки: Меляся і Леся, яких я дуже люблю".

З пильною цікавістю слухаю розповідь Валентини Переяславець про її надзвичайне й повноцінне життя; бо і тут, в Америці, продовжувала вона десять років працю з талановитою українською дітворою в Ню Йорку, у Філядельфії і в Нюарку. Ця праця не була для заробітку, — працювалося за малі центи, але це був престиж пані Валентини і теж гарний спосіб сказати дякую Українському ЗУДАКові за афідавіт до цієї благословенної країни. З усіх імпрез йшло на ЗУДАК сорок відсотків з доходу, а можливість віддячуватися добром за добро була тим теплом, що і досі осяває душу. Влаштовуючи ті імпрези, дуже часто треба було бути „Mädchen fur alles" і для малих „зірок" і для капризних матерів, — з гумором каже п. Валентина.

Змінюються цікаві епізоди один за одним, — і не газетна стаття, а здається монографія, не могла б охопити всіх подій, виступів, вистав і всього унікального учительського досвіду й рідких ситуацій, просто життєвих, на які багате її творче життя. Життя, яке кидало її в інші країни, в інші балетні колективи, в далекі заокеанські міста. У Відні, наприклад, її присутність була необхідна обом зіркам балету — і Фонтейн і Нуреєву — під час знімання фільму з балету „Лебедине Озеро". Це ж українська пріма-балерина й прекрасний педагог шліфувала й вирізблювала останні деталі ролей і Принца Зіґфріда і Одетти-Оділії для світового глядача цього мультимільйонного фільму-казки.

З чималою гордістю дає артистка мені Подяку від директора Королівської Опери, Ковент Гарден в Лондоні, за її цінні виклади-лекції для тієї всесвітньо відомої театральної балетної трупи; в листі висловлено теж надію, що й надалі буде між ними творча співпраця.

Питаю нарешті про той перший крок, що унапрямив назавжди її життєву кар'єру, скерував її в царство балетного артизму, перед вівтар богині Терпсіхори, як люблять висловлюватися поети. Валентина Олександрівна з гарною усмішкою і особливим рухом голови (поворот постаті, елегантний помах руки, і вся вона — це ж втілення грації — невідступної печаті балету) розповідає, що це по батькові вона успадкувала танечний талант і любов до сцени. „Не тільки моє чудове, правдиво-українське прізвище, Переяславець, я завдячую своєму Дорогому Батькові, але і нахил до хореографії", — каже пані Валентина. І виявляється, що її батько і танцював і суфлював у театрі (!) Садовського, — як треба було, то і грав принагідно на сцені українського корифея театру.

„Ах, щодо прізвища, — сміється пані Професор, — його хотіла було 25 років тому „замериканізувати" Люсія Чейс, пропонуючи скорочення прізвища на „Перрі". Але я сказала: „Но!" — і відтоді пані Переяславець так і називається своїм повним батьківським прізвищем і серед американців, хоч їм не раз тяжко і довго його вимовляти, але люблять її вони не менше через те.

Слухати, подивляючи, цю велику артистку можна довго, і слідкувати за злетом її блискучої кар'єри, в якій, — як сказано, — поєднувала завжди артистичну працю на сцені з педагогічною діяльністю у клясі, де навчила балетному мистецтву вже кілька поколінь. І це вони, її американські учні, святкують сьогодні її подвійний ювілей, з вдячности за засвоєні від неї до балету любов, відданість, альтруїзм, вміння, і все інше прекрасне, яким їх всіх щедро обдаровувала протягом 25-ти років. Але це і 50 років творчости, це і недалеке вже сімдесятиліття нашої Пріма-балерини, що була і є окрасою української хореографії.

Вітаючи нашу дорогу Ювілятку зі славним 50-річчям і недалеким вже 70-річчям, ми бажаємо Валентині Олександрівні ще довгих творчих років, плідної праці педагога-репетитора, щоб все нові й нові таланти балету вчилися від неї її дорогоцінному досвідові; та від душі бажаємо їй доброго здоров'я, творчої наснаги і многих, благих літ!

ПРОТОКОЛ

(Продовження зі стор. 3-ої)

ЗСА шукаючи захисту — свободи слова і кращої долі для себе, а головно дітей. Коли глядіти на подану табелю з перспективи 20 років, то не хочеться вірити у це, що суми однорічного забезпечення доходили заледве до 3,000,000 долярів. Здається, що тоді були більш сприятливі умовини продажу забезпечення. Тоді всі ми були на 20 років молодші, не мали ще „гавзів" по 2 і 3 „кари", не мали „дач" в Фльориді, над океанами чи гірських околицях.

Порівнюючи наші минулорічні досягнення в цілости Союзу, з деякими роками повище поданої таблиці, мусимо сказати, що не зважаючи на економічну кризу, ми зробили величезний поступ у всіх ділянках. Патріотична українська громада доцінює величезну ролю такої впливової братської установи, якою є УНСоюз і тому ми повинні рахувати, що її підтримають. Напевно одержимо ту підтримку, якщо всі будемо дбати про добро нашої установи і будемо працювати одним „тімом" — всі.

Головний організатор Степан Гавриш у доповненні до свого друкованого звіту подав наступне: Я також вважаю, що всі повинні були мій звіт прочитати, а головно вступ і початок. Я підкреслюю, що ми звітуємо за минулий рік, а не за цей, про що ми вже говорили минулого року. До свого звіту хочу додати, що в мене знову пімішані таблиці, тобто не подані там, де в тексті про них мова. Прошу теж справити на сторінці 17-ій мого звіту, що студентів, які одержали безплатний побут на „Союзівці" має бути 72, а не 69, та що цих 72 студенти забезпечилися на суму $331,000. На 19-ій сторінці мого звіту закралася помилка також: так сказано,, що я відвідав 20 Округ, а справді це має бути 12 Округ, що їх відвідав я у 1975-му році. Також на 19-ій сторінці вкінці речення має звучати так: „Патріотична українська громада доцінює величезну ролю такої впливової установи, якою є УНСоюз, і тому ми повинні рахувати на її підтримку". Вкінці, апелюю до Вас, так само як головний касир, щоб Ви прочитали мій звіт, бо напевно над моїм звітом буде найбільша дискусія, бо ми будемо багато дискутувати над організаційними справами. Думаю, що коли прочитаєте вступ та про те, які були акції, то будете мати образ, як ми працювали.

Головний контролер д-р Богдан Гнатюк: Я хочу звернути увагу, що ми всі, і я також, читали звіти. Але звітодавці повинні зробити хоч підсумки своїх звітів та відсвіжити нам подані в їхніх звітах рекомендації. Бо це буде предметом наших міркувань на майбутнє, як це слушно підкреслювала головна касирка пані Дячук.

Заступник головного предсідника д-р Іван Флис: Що нам тепер робити, коли висловлено такі побажання? Чи ми маємо повернути до попередніх звітів, чи іти далі, та просити про такі підсумки чергових звітодавців? Думаю, що підемо далі і попросимо до звіту головного редактора „Свободи" Антона Драгана.

(Продовження буде)

Об'єднання українських...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

ремо наголосив, що Париж мав великий вплив на інтелектуальне формування й індивідуальність Гординського. По приїзді до Львова Гординський скоро стає редактором журналу „Назустріч" і формує нове літературне і мистецьке життя. Завдяки його організаційним здібностям відбулося ряд образотворчих мистецьких виставок у Львові. Гординський видав збірку своїх поезій, які одержали широкий розголос й нагороду. Гординський не вдовольнявся цими успіхами. Він робить переклади й переспіви. Тут можна згадати його майстерний переспів „Слово о полку Ігоревім", на який відгукнулись болгарські вчені у Софії, Москві й славістичний відділ в Гарварді. Одинокий мовчав український науковий світ у Києві. Гординський написав низку монографій на мистецькі теми й про українських видатних мистців. Г. Костюк підкреслив, що Гординський, поруч Богдана Кравцева і Вадима Лесича, належав до одних з перших українських поетів Західньої України, який у своїй літературній творчості вживав української літературної мови. Для обговорення багатогранної творчости С. Гординського було б потрібно значно більше часу, тому Гр. Костюк зупинився виключно на його поетичній творчості. Він провів ретроспективну аналізу надзвичайно цікавої поетичної творчости Гординського, наводячи окремі строфи віршів. Костюк підкреслив, що Гординський є поет суцільний, а поруч того — самоздисциплінований. Він відмежовується від літературних сурмачів та заперечує трафарети й втерті шляхи, бо вирішив іти новими дорогами.

Відома артистка Оля Кириченко прочитала цикл поезій Святослава Гординського, які присутні прослухали з великою увагою. Керуюча зустріччю Уляна Любович заповіла, що сестра Святослава Гординського, Дарія Каранович-Гординська, яка звичайно виконує все українських композиторів, сьогодні вийнятково виконає Бетговена, а це тому, що у них є деяка спорідненість. Бетговен, будучи вже глухим на 27 році життя, творив непересічної вартости музичні твори; Ювілят, також покривджений на слух, але є генієм у мистецтві й літературі.

Ювілята привітали від УВАН, від Об'єднання українських письменників „Слово", Остап Тарнавський прочитав присвячений йому вірш, і окремо вітав Ювілята письменник і його приятель Юрій Тис. Окреме привітання з карикатурою Ека і текстом Богдана Нижанківського-Бабая прочитала Уляна Любович і вручила Ювілятові китицю червоних рож.

На закінчення вечора зворушливо говорив і дякував Святослав Гординський, підкреслюючи, що він старався відмовитись від сьогоднішнього вечора, але це йому не вдалося. На закінчення численна авдиторія заспівала Ювілятові многолітствіє. Після цього відбулась ще товариська гутірка при перекусці, за яку відповідав, як заповіла пані Любович, Іван Керницький!

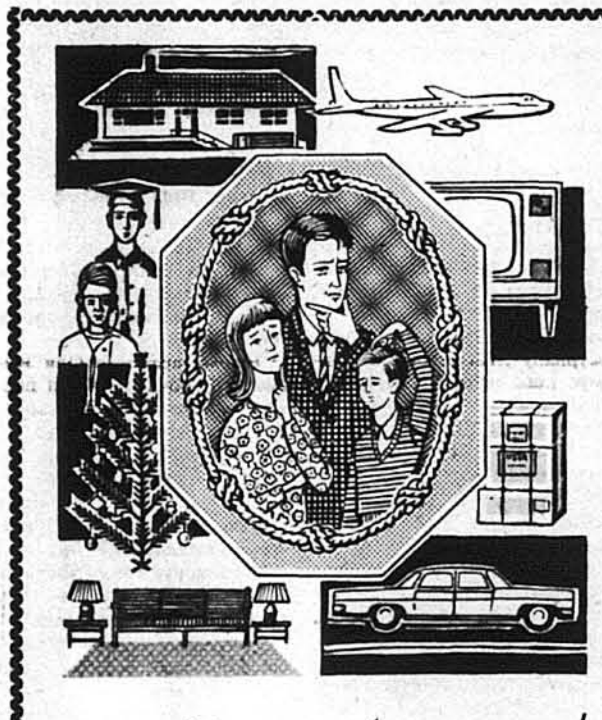
КУЛЬТ БРЕЖНЄВА

Москва. — Ройтер інформує, що совєтські громадяни не дуже одушевлені культом особи Брежнєва. В московських кінотеатрах іде тепер фільм з розповіддю про життя і діяльність теперішнього генерального секретаря ЦК КПСС, але залі театрів, де висвітлюється цей фільм, майже порожні.

Український Літературно-Мистецький Клюб

136 2nd Avenue

Ню Йорк. — З Літературно-Мистецького Клюбу повідомляють, що тут в приміщенні цього Клюбу у п'ятницю, 31-го грудня ц. р., о год. 7-ій вечора відбудеться Товариський вечір з розваговою програмою. В програмі візьмуть участь: д-р Богдан Бородайко, Іван Керницький, Степан Крижанівський і Терен-Юськів.

КАНАДА — ПІВНІЧНИЙ...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

летунської сили Совєтського Союзу.

Але політика теперішнього ліберального уряду, каже полковник Стівенсон, базується на нічим неоправданих сподіваннях, таких, що, мовляв, у світі не прийде до гльобальної війни; а враховуючи це, Канаді непотрібно переобтяжувати себе надмірними видатками на її оборону.

Як і можна було очікувати, майор А. Діттер, старший офіцер в департаменті національної оборони, заявив, заперечуючи Стівенсонові, що мобілізаційний плян, як такий, завжди існував та у випадку потреби діє.

Полковник Стівенсон твердить все ж таки і далі про жалюгідну нестачу деяких родів модерної амуніції, а коли врахувати об'єктивно, яке число вояків та у якій засяжності дії переходить належний вишкіл, то він порівнює його кількістю до рівня, який був у 1812 році. Канадське летунство, за твердженням цього фахівця, не в силі виконувати навіть своєї місії в часі миру, — ось для прикладу: провадити задовільне патролювання Арктики, — а його електронічна мережа не в силі слідкувати за океанним рибальством Совєтського Союзу, який постійно нарушує прибережну морську полосу Канади.

Цей різкий критик канадської оборони заявив теж, що в 1976 році вишкіл міліції зредуковано із двох до одного тільки тижня з уваги на видатки, які було витрачено на парамілітарну охорону Олімпіяди. Наразі, продовжує Стівенсон, канадські реґулярні війська в Европі вишколюються „на випозичених" німецьких танках „леопардах", які мають згодом заступити перестарілі канадські „центуріони", а єдині модерні танки „леопард", які під сучасну пору має Канада на своїй землі, перебувають у вишкільному таборі Ґейджетавн в Н. Б.

Щоправда, цей „оборонний песимізм" Стівенсона намагався вже кількома заявами знівелювати міністер оборони Річардсон, заявляючи, що за останніх три роки Канада зробила дуже багато в розбудові сили своєї Національної Оборони, вивінувавши реґулярну армію деякою новою модерною зброєю, та що із цією зброєю обзнайомлюються і військові резерви.

Військові знавці із НАТО вже нераз підносили у своїй пресі не без слушности, що, не зважаючи на заяви розбудови канадської збройної сили та її генералізації, Канада у порівнянні до своєї економічної потенційности розбудовує свої збройні сили „черепашиним темпом", а під сучасну пору Канаду слід зарахувати до одного із „слабших звен" у ланцюгу збройних сил НАТО.

Український Музей в Ню Йорку

— ПРОГОЛОШУЄ —

КОНКУРС НА ПИСАНКУ ТА ОБРЯДОВЕ ПЕЧИВО

ВИМОГИ ДЛЯ УЧАСНИКІВ КОНКУРСУ:

І. ОБРЯДОВЕ ПЕЧИВО:

Сюди зачисляємо не лише святочне печиво, але теж весільне печиво. Це головно: святочні паски, колачі та короваї. Це все, самозрозуміло, повинно бути виготовлене з тіста.

II. ПИСАНКА:

Приймається писанки, виготовлені тільки традиційною технікою, себто батіковою (з ужиттям воску або субстанції заступаючий віск); писанки розмальовані пензлем та „скробанки" або „дряпанки" (взір вишкрябаний голкою на пофарбованому яйці).

Не приймаємо на конкурс писанок з пластмаси (пластики), дерева, інкрустованих, керамічних, гіпсових тощо.

Хто хотів би взяти участь в конкурсі, просимо зголоситися до 20-го січня 1977 р. на адресу Українського Музею, при чому слід зазначити, що саме буде вислане: писанки чи печиво (чи одне і друге).

Писанки і печиво просимо прислати до 15-го лютого 1977 року теж на адресу Українського Музею:

UKRAINIAN MUSEUM

203 Second Avenue, New York, N.Y. 10003

зазначуючи, з якого району України походить даний тип писанки чи печива.

Предмети надіслані учасниками конкурсу оцінюватиме комісія, а найкращі зразки будуть нагороджені і показані на „Великодній виставці", а опісля включені до Музейної колекції.

ЗРАДНИКИ, НАЄМНИКИ...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

німецьким послом до совєтського Закавказзя, й Ляйббрандтом, також німецьким дипломатом.

Бройтіґам також не був людиною енерґійною, але, як довголітній дипломат в чужих країнах, він навчився дечого про обопільні взаємини в політиці та економії.

Бройтіґам: „Чи можливо творити незалежну Україну без повної контролі над економікою і без функціонуючої поліції. Таке упорядкування можуть сприйняти тільки недосвідчені теоретики, але реаліст передбачував би труднощі".

Ляйббрандт поспішно відповів: „Прошу візьміть під увагу мої суґестії. Я знаю це, як ви пишаєтесь Україною та українською культурою.

Ви прямо мусите взяти участь у місії, яка змінить цілий аспект Сходу назавжди і дасть Україні свободу, а Европі безпеку".

А далі Ляйббрандт подав докази користи від такого пляну. На жаль, це була розмова між професійними дипломатами, які не сміли говорити цього перед Гітлером. Гітлер був оточений такими „ґеніяльними" людьми як: Гімлер, Ґебельс, Ґерінґ, Борман та декілька фельдмаршалами, які слухняно били в дашки і виконували бузумні пляни для колонізації Східньої Европи.

В міжчасі д-р Бройтіґам неохоче прийняв становище шефа Департаменту Політики при Міністерстві Окупуваних Східніх Територій. Через вісім тижнів після того, як німецькі армії перейшли совєтський кордон, Розенберґ поінформував Бройтіґама про те, що через кілька тижнів військові чинники передадуть під „юрисдикцію" міністерства Розенберґа територію Литви.

Наведено уривок з розмови, яку вів Бройтіґам зі своїм зверхником Розенберґом. Бройтіґам спитав: „Що з Україною, коли її передадуть?" Розенберґ відповів: „Фюрер рішив не передавати під нашу контролю завойованої Галичини — Західньої України. Адміністративно Галичина буде анексованою польським Ґенерал-Губернатором і підпорядкована губернаторові Франкові. Консеквентно, наша праця в Україні зачнеться через кілька тижнів".

[Продовження буде]

У САМВИДАВІ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

ментовано" з опертям на державний чинник. А друга сторона взагалі не могла огризатися. Результатом тої дискусії стала „допомога кадрами" Інститутові історії, археології та іншим історичним інститутам. А щоб було де працювати присланим кадрам, треба було позбутися попередніх, що виявилися не на висоті поставлених перед ними начальством завдань. І, звичайно, ніхто тих звільнених з роботи науковців не переслідує за наукові погляди (Ти розумієш яке там може бути у нас переслідування?). Яких тільки зиґзаґів не робила радянська історична наука в трактуванні слов'янського етногенезу? То слов'янським оголошувалось усе від Полісся до Чорного моря, то слов'ян виемігровували (дивись Третяков „У истоков древнерусской народности") зовсім з України на кілька століть. Але карти плутала антропологія — дивовижна монолітність і тривкість антропологічного типу населення Наддніпрянщини, від епохи бронзи почавши, через чорнолісько-кімерійську, скіфську, черняхівську і русинську до сучасної епохи включно... Те ж саме — в антропогенезі та етногенезі. Вже скільки років радянські підручники з історії повторюють леґенду про прихід Олега з Новгорода до Києва і здобуття його 882 року. Оцим і обмежується вся інформація про державний переворот у Києві 882 року. А чому б не подати хоча б одним реченням нижче, що Новгород виник тільки в 907-941 роках. Що заважає це зробити, хіба клясовий підхід? Та й Новгород сам якось виглядає у радянській історіографії: бо новгородські сепаратисти теж тягнулися до Заходу. І навіть новгородське духовенство тягнулося, хоч для нього це означало піддатися зверхності ненависної латинської віри...

Чому радянська історіографія йде за старими канонами православної церкви, а не за справжньою наукою? Та ж тріяда що й за царизму, тільки дещо у поновлених термінах. Ти якось казав мені, що начальство не вивчає історії. Ні, вивчає! Слідчий ось заявив мені одного разу: „Ми не дозволимо, щоб повторився випадок з Некрасовською, коли вона виходила з суду переможницею! Ми не випустимо влади з рук, як випустив царизм. Ми не зупинимся ні перед чим, навіть якщо прийдеться посадити всю інтеліґенцію". Такий потік відвертости, хоч я на владу сам, розуміється, не претендував ніколи. На питання сучасности, ми шукаємо відповіді у минулому. У кожному з нас сидить козакофіл, любимо хизуватися фразою Бопляна — козацька нація. Та давай поміркуємо над думкою Максимовича, що українці в той час тільки молилися і воювали. А чи треба було ще щось робити? Треба було думати. Читаємо Голобуцького та іже з ним диверсантів в історії, хочемо збагнути той феномен, що зветься козаччиною. А там все підрахунки табунів коней та поголів'я худоби у козацьких старшин. А чим жила, чим дихала запорізька республіка? — не знаємо. Щось чули про її ідеологічний центр — Межигірський манастир, де запорожці доживали віку... Яка справжня роль та наслідки діяльности того ідеологічного центру на обидві України — запорізьку і гречкосійну? Хто досліджував увесь комплекс питань існування двох Украін, — у політичному, економічному, культурному та соціяльному аспектах. Одна Україна у складі Речі Посполитої, друга — за межами її. Одна молилася і воювала, друга сіяла, жила, розвивала промисл, торгувала із Західньою Европою. В одній козацька вольниця, а в другій — складні переплітання політичних та економічних взаємин Речі Посполитої. Понад 50 відс. населення гречкосійної України жило у містах, займалося ремісництвом, торгівлею, промислом, розвивало освіту, культуру... Отже гречкосійна Україна не тільки (точніше — не стільки) воювала і молилася, скільки займалася тим, чим займалася Західня Европа. А козацькі вожді хоч часто і подовгу бували в Західній Европі, але Европи не бачили. Це вияв 1648 року. В результаті наступної руїни, Україна майже на 200 років полетіла в прірву. Маю на увазі не знищення удвічі її населення, а якісні результати, майже стовідсоткова грамотність навіть серед жінок на середину XVII ст. ще й сьогодні не відновлена. Рівня 52 відс. міського населення України знову досягла тільки десять років тому, але з тою різницею, що у XVII ст. українці становили в містах біля 80 відс., а тепер заледве 50 відс. Спробуй пояснити, як козацькі керівники не добачили тих 52 відс. міського населення на Україні. Сучасник Кромвель же добачив і спирався на нього.

Зацікавлення минулим не результат дії комплексу політичного безсилля, хоч такий комплекс давня наша реальність. То спроба і нагальна потреба розібратися і в минулому і сучасному. Та й начальство б'є нас, як сучасним, так і минулим..."

Вступайте в члени УНСоюзу!

ЦЕНТРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ СОЮЗУ ЗЕМЕЛЬ СОБОРНОЇ УКРАЇНИ — СЕЛЯНСЬКА ПАРТІЯ

з смутком повідомляє що

25-го грудня 1976 р. відійшов у Вічність у Вашінґтоні, Д. К.

бл. п.

ІВАН ПИЛИПОВИЧ ДУБРОВСЬКИЙ

довголітній член Центрального Комітету СЗСУ-СП на 64-му році життя.

Покійний народився в м. Вовчанськ, Харківська обл., Україна.

Осиротив дружину Марію Іванівну, дві дочки, двох зятів і внуків.

ПОХОРОНИ відбудуться в четвер, 30-го грудня 1976 року з Української Православної Церкви у Вашінґтоні, Д. К., на місцевім цвинтарі у Вашінґтоні.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що дня 19-го грудня 1976 р. в Амстердамі, Н. Й. упокоївся в Бозі мій Найдорожчий ЧОЛОВІК

бл. п.

ІВАН ПАСТЕРНАК

нар. в селі Бужок, Золочівського пов. на Україні.

ПОХОРОН відбувся в середу, 22-го грудня 1976 року о год. 8:30 ранку з похоронного заведення до української католицької церкви св. о. Миколая в Амстердам, на цвинтар о. Миколая.

Залишив у великому смутку дружину АНАСТАЗІЮ і її сестру МАРТУ, на Україні дві сестри — ЗОФІЮ ПАРІЙ і АННУ ПАСТЕРНАК.

Хай прибрана земля буде Йому легкою.

Горем прибита —

АНАСТАЗІЯ, дружина

УКРАЇНСЬКА ВІЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК у США

з глибоким смутком повідомляє про упокоєння 26-го грудня 1976 р., на 65-му році життя, після тяжкої недуги, українського громадського діяча

ІВАНА ПИЛИПОВИЧА ДУБРОВСЬКОГО

голови Фундації Академії у Вашінґтоні, працівника ЦПУН у Франкфурті на Майні, довголітнього співробітника Бібліотеки Конгресу у Вашінґтоні, Д. К.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Дружині Покійного Марії Іванівній, дочкам — Юлії і Галині з Родинами висловлює глибоке співчуття.

ПОХОРОН відбудеться в четвер, 30-го грудня 1976 р. о год. 10-ій ранку в Українській Православній Церкві на 16-ій вул. у Вашінґтоні, Д. К., де буде відправлена Служба Божа, а опісля на цвинтар Gate of Heaven при George Avenue, Washington, D.C.

УПРАВА АКАДЕМІЇ

В глибокому смутку повідомляємо Родину і Приятелів, що в понеділок, 27-го грудня 1976 р., о год. 11:30 ночі, в Пармі, Огайо, упокоїлася в Бозі, на 83-му році трудолюбивого життя,

наша найдорожча МАМА, СЕСТРА, БАБЦЯ і ПРАБАБЦЯ

бл. п.

ОЛЕНА з ЯЦКЕВИЧІВ ШИЯН

вдова по бл. п. д-рові прав ІВАНОВІ ШИЯНОВІ, довголітня службовичка Союзу Кооператив в Стрию та членка Українського Золотого Хреста.

ПАРАСТАСИ — в похоронному заведенні Колодій-Лазута у вівторок, 28-го грудня і в середу, 29-го грудня, о год. 7-ій вечора.

ПОХОРОН — в четвер, 30-го грудня 1976 р. о год. 9:30 ранку з УПКЦеркви св. Йосафата в Пармі, Огайо, на цвинтар свв. апп. Петра і Павла в Пармі, Огайо.

Опечалені:

донька — ВОЛОДИМИРА КАВКА з мужем МИКОЛОЮ
сестра — МАРІЯ РІЗНИК з мужем РОМАНОМ
внучка — ЗОРЯНА МАЛСІД з мужем ТОМОЮ
правнук — МАРЧИК
та сестра — ІРЕНА в Ураїні
і брат — ОЛЕКСА в Польщі

Асоціяція Діячів Української Культури

(АДУК, 1977 Р.Б.)

Асоціяція Діячів Української Культури постала у висліді протестаційної маніфестації в Торонто, Канада, 6 червня 1965 року, в обороні нищеної Москвою української культури та її діячів.

Основне призначення Асоціяції: безкомпромісова боротьба з позицій еміграційної діяспори проти московського наступу на українство мову, культуру, традиції, а також — поборювання денаціоналізації.

Діяльність Асоціяції на зовнішньому відтинку намічена у формі протестаційних акцій перед чужинецьким світом, ознайомлення його культурних установ з методами нівелювання української духовости, стосованими московськими окупантами в Україні, терором супроти її найвидатніших літераторів, мистців та науковців, неронським нищенням Українських Церков та вірних; АДУК відповідно реагує на викривлення правди в американських публікаціях щодо української культури.

На внутрішньому відтинку устійнено такі завдання: протиставитися намаганням Москви послабити протимосковську настанову української еміграції з допомогою мітів про „відлигу" в культурно-політичному житті України, ширенням дефетизму та капітулянтських настроїв, головним чином серед високошкільної молоді та працівників культури. Тому Асоціяція рішуче поборює затії еміграитських неосовєтофілів, як от „зустрічі" та „контакти" з московськими висланцями, з'ясовуючи громадянству, що ті „рідні брати" — це совєтські чиновники під виглядом поетів, мистців, науковців, хореографів — приносять данайські дари, щоб ними розброїти українську еміґрацію, а з тим і спаралізувати її протимосковську діяльність. АДУК рішуче засуджує „детант" та співпрацю з безбожним комунізмом, що є формою московського імперіялізму.

Протиставлячись большевицькій інвазії, Асоціяція ставить своєю ціллю стимулювати зріст духових надбань української еміґрації, щоб виповнити ті болючі прогалини, що їх створила на рідних землях ворожа окупація і щоб вдержувати при українстві молодші покоління еміґрації: звідси й увага АДУК до видань для дітей і молоді.

Асоціяція сприяє українським науковим і мистецьким організаціям в популяризації їхніх здобутків та цілей серед загалу еміґрації і в справі моральної та матеріяльної їм допомоги.

Асоціяція бажає створити такі ланки культурної діяльности на еміґрації, яких у мережі вже існуючих організацій або зовсім немає, або їх дошкульно замало, зокрема театрального та професійно-музичного об'єднань з їх періодичними виступами, сприяє розвиткові кінодокументалістики.

Асоціяція плянує, після поширення мережі своїх відділів в Америці, Канаді й ін. країнах і створення відповідної бази, видавати репрезентативний періодичний орган, присвячений питанням літератури, мистецтва, науки, критики, з широкою хронікою культурних подій з усіх країн поселення нашої еміґрації. Дотепер видано два збірники-річники „Естафета", за редакцією д-ра Богдана Стебельського.

Асоціяція не встряє в статутові права, обов'язки та завдання наших існуючих наукових, літературних та мистецьких установ і шукатиме з ними співпраці. Члени АДУК — письменники і журналісти — активно співпрацюють з журналом „Визвольний Шлях" та ін. періодичними виданнями.

У відношенні до формально-ідейних і світоглядових питань, Асоціяція займає толерантне становище, схвалюючи всі творчі методи й шукання, коли вони не порушують естетичних, морально-етичних підвалин, що на них розвивається конструктивна національна культура, як передумова розвитку та духового здоров'я нації.

Членство Асоціяції складається не тільки з творчих одиниць. Її членами можуть бути також меценати культури, її популяризатори, стимулятори її росту. Крім Відділів, діють також Гуртки прихильників АДУК.

Головою Головної Управи АДУК є д-р Богдан Стебельський у Торонті, Канада; його заступником на ЗСА є письменник Леонід Полтава, Ню Йорк.

Члени АДУК вплачують 10 дол. річної вкладки, відновлюючи щороку персональну виказку АДУК. Від оплати звільнені неспроможні.

Ділова адреса Централі АДУК:

ADUK
140 Bathurst St.
Toronto, Ont. M5V 2R3
CANADA
(416) 368-3444.

Ділова адреса АДУК у ЗСА:

ADUK
136 Second Ave.
New York, N.Y. 10003
(212) 456-3407
U.S.A.

Склад Головної Управи АДУК — ЗСА: голова Леонід Полтава, заступник Ждан Ласовський, секретар і скарбник Алла Коссовська (Давиденко), члени ГУ Калина Чічка-Андрієнко, Михайло Черешньовський. Вибір Контрольної комісії та доповнення членства Головної Управи — на загальних зборах АДУК весною 1977 р. в Ню Йорку, про що буде своєчасно повідомлено.

У більших місцевостях скупчень членів АДУК обираються місцеві Управи Відділів АДУК, у менших — Представництва АДУК; члени АДУК у далеких самотніх районах у ЗСА звітують про свою працю безпосередньо до ГУ АДУК — ЗСА, одержують обіжники і т.д.

Головна Управа АДУК-ЗСА щиро бажає рідному Українському Народові, Проводам Українських Церков, Нескореним на Батьківщині, Централі АДУК у світі та всім Членам АДУК Веселих Свят Різдва Христового і Щасливого, Творчого 1977 Р.Б.!

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ВОЛОДИМИР МЕЛЬНИК, член УНС Відд. ч. 32 Т-ва ім. Олега Ольжича в Філядельфії, помер на 65-му році життя. Покійний народився в Мінську, Білорусія. Став членом УНСоюзу в 1968 р. Полишив в смутку дружину Анну, дочок Стасю, Віру і Ілену, сина Володимира. Похорон відбувся 3-го листопада на цвинтарі Оаклend у Філядельфії, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

ГЕНРИ БОБИК, член УНС Відд. ч. 379 Т-ва св. Юрія в Чікаґо Ілл., помер 15 листопада 1976 р. на 88-му році життя. Покійний народився в Надіїв, Долина, Україна. Став членом УНС в 1938 р. Полишив в смутку дружину Анну, сина Михайла, дочку Гелен, трьох внуків і чотири правнуки. Похорон відбувся 18 листопада на цвинтарі св. Луки, в Чікаґо, Ілл.
Вічна Йому Пам'ять!
Михайло Семків, секр. Від.

ТЕОДОР КЛИМ, член УНС Відд. ч. 481 ім. Івана Франка в Карнеґі, Па., помер 10 листопада 1976р. на 61-му році життя. Покійний народився в Латробе, Па. Став членом УНСоюзу в 1939 р. Полишив в смутку дружину Анну, і дітей Іванну, Ненци і Данила. Похорон відбувся 15 листопада на цвинтарі Голі Трініти, укр. кат. церкви в Карнеґі, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

КАТЕРИНА БІЛЕЦЬКА членка УНС Відд. ч. 47 Т-ва ім. Ольги Басараб в Бетлегем, Па, померла 2-го листопада 1976 р. на 81-му році життя. Покійна народилася в селі Коропець, Україна. Стала членкою УНСоюзу в 1923 р. Полишила в смутку синів Івана і Стефана, дочок Анну і Анну, брата Стефана (в Україні), 6 внуків і 2 правнуків. Похорон відбувся 5-го листопада на парафіяльному цвинтарі.
Вічна Їй Пам'ять!
Анна Гарас, секр Від.

КАТЕРИНА КУЧМАК, членка УНС Відд. 386 Т-ва Вільна Україна в Шарон, Па, померла 17-го жовтня 1976 р. на 83-му році життя. Покійна народилася в Україні. Стала членкою УНСоюзу в 1924 році. Полишила в смутку дочку Ольгу синів Петра і Рассела, 10 внуків та 10 правнуків. Похорон відбувся 20 жовтня на цвинтарі Оаквуд в Шарон, Па.
Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

МИХАЙЛО ЛИПКА, член УНСоюзу Відд. ч. 11 в Джонставн, Па, помер 26 жовтня 1976 р. на 83-му році життя. Покійний народився в Польщі. Став членом УНСоюзу в 1921 році. Полишив в смутку дружину і сина Семена. Похорон відбувся 29 жовтня на цвинтарі Грандвіто в Джонставн, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

МАРТА МИГАЛЬ, членка УНСоюзу Відд. ч. 125 в Чікаґо, Ілл., померла на 90-му році життя. Покійна народилася у Винниках. Стала членкою УНСоюзу в 1945 році. Полишила в смутку дочку Антонину, внуків і правнуків. Похорон відбувся на цвинтарі Елмвуд в Дійсплейнс, Ілл.
Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

ІЛЛЯ УСТЯНОВСЬКИЙ, член УНС Відд. ч. 335 в Гарвей, Ілл., помер 25 вересня 1976 р. на 88-му році життя. Покійний народився в Україні. Став членом УНС в 1925-му році. Полишив в смутку сина Алекса. Похорон відбувся 27 вересня на цвинтарі св. Венідікта в Кресвуді, Ілл
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

ТАРЗАН, Ч. 7679. — **СПОГАДИ З ВІЙНИ**

Я служив танкістом у німецькій армії, яка під час Другої світової війни окупувала північну Африку...

Як „переможці-герої" ми „дещо" грабували...

Втакий спосіб хотіли показати нашим землякам у Німеччині, як то ми „поширюємо сферу наших впливів..."